

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

13 januari 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het mogelijk afsluiten van een cultureel akkoord met de Franse Gemeenschapsregering
Met redenen omklede moties

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg als Vlaamse culturele instelling in Brussel

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over cyberpesten onder jongeren

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de Cultuurpactwetgeving en de mogelijke defederalisering van de Vaste Nationale Cultuurpact-commissie

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het erkennen van de Gentse Feesten als festival

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijk tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de gevolgen van de splitsing van de zwemfederatie in een Vlaamse en Waalse federatie op het zwembeleid

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het legionellabesluit, meer specifiek de toepassing ervan voor sportclubs

Bijlage

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Donderdag 13 januari 2005

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

– *De interpellatie wordt gehouden om 13.07 uur.*

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het mogelijk afsluiten van een cultureel akkoord met de Franse Gemeenschapsregering

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het mogelijk afsluiten van een cultureel akkoord met de Franse Gemeenschapsregering.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een aantal weken geleden had ik een déjà-vu-gevoel, met name na het lezen van uw vraaggesprek op 25 november 2004 met het Weekblad Brussel Deze Week. De aanleiding van dat gesprek was uw streven naar een Europees theater dat in een gemeenschappelijk initiatief tot stand zou moeten komen, onder meer met de Franse Gemeenschap. Het gaat me niet specifiek over dat project maar over het feit dat u daaraan toevoegde dat u eerst een cultureel verdrag wilt sluiten met de Franse Gemeenschap, alsof dat een bijkomstigheid zou zijn. Op 7 december hebt u dat voornemen bevestigd in een vraaggesprek op Radio 1.

In het gesprek met Brussel Deze Week zegt u dat u voorrang wilt geven aan het sluiten van dat cultureel verdrag. Blijkbaar is dat zelfs al gebeurd want de tekst is klaar. Ik neem aan dat die tekst er ook al was tijdens uw vorig ‘verblijf’ binnen de Vlaamse

Regering. U koesterde toen ook al hoge verwachtingen over zo’n cultureel akkoord. U hebt dat in augustus 2001 verkondigd in hetzelfde weekblad. Er is dus niets nieuws onder de zon.

Ik herinner me dat u er toen van overtuigd was dat dit, samen met toenmalig minister Miller – een heel bescheiden en warm mens, noemde u hem – geen problemen zou opleveren. U moest niet echt rekening houden met de heer Hasquin. Ook minister Demotte had u in uw zak, zo liet u uitschijnen. Uit het vraaggesprek van november 2004 blijkt echter dat vooral de heer Hasquin heeft dwarsgelegen. U had hem dus toch onderschat en u was niet de enige binnen de Vlaamse Regering.

U acht de kans groot dat zo’n akkoord nu wel zal lukken. Nochtans moet u ook nu met meer dan één minister van de Franse Gemeenschap onderhandelen, meer bepaald met minister-president Arena en minister van Cultuur Laanan. De vraag is natuurlijk wat u van beide dames en van de Franse Gemeenschap in het algemeen verwacht. Tot nu toe werd altijd gesteld dat met de Franse Gemeenschap geen cultureel verdrag kon worden ondertekend als niet vooraf het principe van de niet-inmenging en het territorialiteitsbeginsel zouden worden erkend en nageleefd. Daarnaast moet de Franse Gemeenschap de rechtspraak van het Arbitragehof naar de letter en naar de geest naleven.

Naarmate de vorige legislatuur vorderde, begon ook de vastberadenheid te verwateren. De boodschap bleef echter dat een verwijzing in die zin moest worden opgenomen in een preambule tot het verdrag.

Een cultureel verdrag met de Franse Gemeenschap als buurland zou de meest normale aangelegen-

Van Nieuwenhuysen

heid van de wereld moeten zijn. Toch denk ik dat u dat voorbehoud moet handhaven. De Franstalige partijen blijven immers begerig lonken naar de Vlaamse Rand rond Brussel. Ik verwijs naar de recente uitspraken van minister-president Picqué en naar de aanspraken van minister-president Van Cauwenberghe die Sint-Genesius-Rode als corridor opeist tussen Wallonië en Brussel. Ik verwijs ook naar de subsidies die de Franse Gemeenschap en het Waals gewest nog altijd toekennen aan allerlei initiatieven in Vlaanderen.

Onlangs waren er ook de reacties van individuele Franstalige politici en van ministers van de Franse Gemeenschap naar aanleiding van de uitspraak van de Raad van State over de omzendbrief-Peeters. Die staan in contrast tot de legalistische houding die de vorige en de huidige Vlaamse Regering hebben ingenomen. De Vlaamse Regering heeft altijd gesteld zich te zullen neerleggen bij de uitspraak van de Raad van State.

Ook de reacties op uw voornemen om meer middelen uit te trekken voor het Flagey-project getuigen van weinig samenwerkingsbereidheid vanuit de Franse Gemeenschap.

Toch heb ik het gevoel dat dit u niet zal tegenhouden in uw poging om zo'n cultureel verdrag te sluiten. U hanteert daarbij de kromme redenering dat de Franstaligen dat gebaar zo sympathiek zullen vinden dat ze zullen ophouden met hun voortdurend gestook in de Vlaamse Rand en in Voeren. Die goodwill heeft tijdens de vorige legislatuur nochtans niet veel indruk gemaakt. Ik vrees dat dit vandaag niet anders zal zijn.

Mijnheer de minister, bent u bereid om de tekst van dat cultureel verdrag waarnaar u in het vraaggesprek verwijst, ter inzage voor te leggen aan het parlement? Is er over dat verdrag al overleg gepleegd met de Franse Gemeenschapsregering? Kunt u daarover desgevallend meer vertellen?

Stelt u voorafgaande voorwaarden die vervuld moeten zijn vooraleer zo'n cultureel verdrag met de Franse Gemeenschap wordt gesloten? Bent u bereid om die voorwaarden in dat verdrag op te nemen?

Vindt u dat de Franse Gemeenschap op dit ogenblik het territorialiteitsbeginsel voldoende naleeft om zo'n cultureel verdrag af te sluiten?

Hebt u over uw voornemen al overleg gepleegd binnen de Vlaamse Regering? Bestaat daarover desgevallend overeenstemming?

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister, ik wil van de gelegenheid gebruik maken om een persoonlijke stelling uiteen te zetten. De Franse Gemeenschap komt inderdaad nog steeds op ons grondgebied met allerlei aanspraken en initiatieven. We moeten daar geen duimbreed toegeven. Dat is onaanvaardbaar. Wij doen zo iets ook niet aan de andere kant. Zolang de toestand zo blijft, heeft het mijns inziens geen zin om een cultureel verdrag te sluiten. Het zou echter wel nuttig zijn om een opening te maken, al was het maar om op het terrein een aantal uitwisselingen van culturele projecten mogelijk te maken.

Ik neem een soort van 'tussenhouding' in. Ik verlaat de oude Vlaamse stelling niet, want ik ben niet gediend van de bemoeienissen van de Franse Gemeenschap op ons territorium. Anderzijds ontstaan er heel wat gemeenschappelijke initiatieven. Ik ben daarin niet naïef. Ik wil een samenwerking gebaseerd op wederzijds respect. Ik hou dus geen pleidooi voor een Brusselse gemeenschapsvorming.

Wie nu echter wil samenwerken, wordt het soms moeilijk gemaakt. Als we normale relaties kunnen onderhouden met andere landen, waarom zou we dat dan niet proberen na te streven met de Franse Gemeenschap?

Ik zou het verstandig vinden om een mini-cultureel verdrag, een soort van protocol, voor te bereiden. Ik pleit er dan ook voor om een opening te houden, maar de oude stellingname hoeft daarbij niet verlaten. U kunt aan uw Franstalige collega gerust blijven zeggen dat u met een aantal praktijken niet gediend bent en dat u de nodige juridische en politieke stappen zult zetten. Een bepaalde dynamiek die op het terrein aanwezig is, mag evenwel niet blijvend worden gefnuikt.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik heb inderdaad op diverse en herhaalde momenten gesteld dat het afsluiten van een cultureel akkoord met de Franse Gemeenschapsregering prioritair is in mijn cultuurbeleid.

Anciaux

omdat het belang ervan in mijn visie nauwelijks kan worden overschat.

Ik ben vaak verbaasd hoe weinig we vertrouwd zijn met het cultureel leven aan de overkant van de taalgrens en omgekeerd. Ik denk dat de toenadering tussen Vlamingen en Walen via cultuur kan worden bevorderd en dat we minder wantrouwig tegenover elkaar zullen staan als we elkaar beter kennen. Cultuur kan daarbij een heel belangrijk bindmiddel zijn.

De onderhandelingen over zo'n akkoord zitten nog in de startfase en er ligt dus nog geen kant en klare tekst op tafel. Als ik zeg dat de tekst klaarligt, bedoel ik daarmee dat de krachtlijnen van zo'n akkoord voor mij eigenlijk nu al helder en duidelijk zijn. In het kader van de discussie rond de toekomst van Flagey zijn ze alleen maar duidelijker geworden.

In mijn visie kies ik voor een heldere en hanteerbare beheerstructuur voor de culturele instellingen die niet bi-communitair zijn, maar integendeel steeds worden aangestuurd vanuit een van de beide gemeenschappen. Daarnaast pleit ik voor een presentatie- en programmeringsbeleid dat uitgesproken intercultureel georiënteerd moet zijn.

Ik moet wel zeggen dat ik tijdens de vorige legislatuur met een aantal medewerkers hierover een tekst heb gemaakt, die ik helaas niet meer terugvind. Ze heeft echter ook geen enkele waarde. Het was zelfs geen tekst waar een begin van akkoord over bestond.

In de beleidsnota Cultuur staat dat we tijdens deze legislatuur werk willen maken van een cultureel akkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap met als voorwaarde dat het territorialiteitsprincipe wordt gerespecteerd. Ik heb dit dus niet voor het eerst in Brussel Deze Week gezegd. Dit punt is in het parlement heus wel aan bod gekomen.

Ik heb daarnaast ook duidelijk gemaakt dat ik absoluut geen voorstander ben van bi-communitaire instellingen. Ik laat het aan het verloop van de onderhandelingen over of deze en andere voorwaarden expliciet in het toekomstige verdrag moeten worden opgenomen. Het is u ook bekend dat het ontwerp van verdrag hoe dan ook aan het

oordeel van het parlement moet worden voorgelegd. Een verdrag moet eerst decretaal worden bekrachtigd.

Ik wil, ten slotte, niet anticiperen op het verloop van de onderhandelingen. Een onderhandeling is hoe dan ook een proces van toenadering en onderzoek en wordt best niet al te zwaar belast met al te expliciete voorafgaande eisen en voorwaarden. Ik heb duidelijkheid verschaft aan de Vlaamse Regering over mijn intenties in mijn beleidsnota Cultuur. Ook buiten deze nota heb ik het daar al over gehad. Ik zal de regering uiteraard op de hoogte houden van het verloop van de gesprekken en van eventuele nieuwe ontwikkelingen.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, als u echt op de hoogte bent van een inmenging op het territorialiteitsbeginsel, moet u dat zo snel mogelijk melden, zodat we daartegen klacht kunnen indienen. U hebt zelf gezegd dat u weet hebt van een aantal gevallen waarbij het Waalse Gewest of de Franse Gemeenschap zich buiten hun terrein begeven. Als dat zo is, moet u dat melden, zodat we de nodige procedures kunnen opstarten. Er bestaat over die zaken rechtspraak.

Wellicht gaat het niet om officiële inmenging. Op dit moment kan ik dan ook niet zeggen dat ik er weet van heb. Dit wil niet zeggen dat ik daarvoor mijn hand in het vuur wil steken. Het kan dat ze via een omweg gebeurt. Ik ben niet zo naïef om te zeggen dat het territorialiteitsbeginsel op alle vlakken wordt gerespecteerd. Ik verwijs naar uitspraken van de voorzitter van de Cocof, een lid van Ecolo. Nog niet zo lang geleden heeft hij daarover in de pers een aantal verklaringen afgelegd. Hij roept op om via de Cocof te investeren in de Rand.

Ik weet niet of dit ook werkelijk gebeurt. Ik ga ervan uit dat ze dat officieel niet doet. Of dat via een omweg gebeurt, wie zal het zeggen? Het lijkt me op dit moment heel naïef om ervan uit te gaan dat dit niet gebeurt.

In een toekomstig cultureel verdrag, waarvan ik een absolute prioriteit wil maken, is het voor mij vanzelfsprekend dat er een clausule wordt opgenomen in verband met het wederzijds respect, onder meer voor wat de territorialiteit betreft. Ik heb nooit gezegd dat dit vooraf moet gaan aan de onderhandelingen.

Anciaux

Mijnheer Gatz, ik zal heel openhartig zijn. We voeren op dit moment gesprekken, maar ik zal daar nu niet te veel ruchtbaarheid aan geven. Ik moet het parlement echter ook voorlichten. De gesprekken gaan over de mogelijkheden om een dergelijk cultureel verdrag af te sluiten. In een eerste fase wordt gezocht naar een tussenoplossing, waar u ook voor pleit. We willen een samenwerkingspact of een actieplan opmaken. We gaan na waar er uitwisselingen kunnen gebeuren en waar er gemeenschappelijke projecten kunnen worden opgestart. We zouden dat als een voorloper kunnen beschouwen waarbij we ervaring opdoen. Daarop zouden we kunnen voortbouwen om nadien eventueel een cultureel akkoord af te sluiten.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik hoop dat iedereen inziet dat dit een goede zaak is. Ik blijf bij mijn, volgens u, kromme redenering dat de houding van de Vlaamse Gemeenschap, die al decennialang dezelfde is, er niet voor heeft gezorgd dat er geen inmenging is gebeurd. Het zou wel eens kunnen zijn dat, indien we met deftige mensen aan de overkant van de taalgrens, en die zijn er heus ook, gaan samen zitten, we een verstandig akkoord kunnen afsluiten over culturele samenwerking.

Men zou dan wel eens kunnen inzien dat het te belachelijk is om die voor de twee gemeenschappen noodzakelijke goede verhoudingen op de helling te zetten omwille van het belang van enkele francofone inwoners van Vlaanderen, die voor het overige enkel worden gekenmerkt door hun arrogantie en hun misbruik van financiële middelen. Ze nemen geen enkele verantwoordelijkheid op, noch ten aanzien van hun gemeenschap, noch ten aanzien van Brussel. Het gaat vaak om mensen die de stad zijn ontvlucht en geen enkele solidariteit betonen met hun gemeenschap.

Ik blijf op die nagel kloppen. Ik ben ervan overtuigd dat op de duur het gezond verstand ook bij de Franse Gemeenschap zal zegevieren. Men zal zien dat alleen maar solidariteit opbrengen voor de francofone hardliners ten koste van de goede verhoudingen met de Vlaamse Gemeenschap geen goede zaak is.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil nog eens duidelijk herhalen dat het afsluiten van een cultureel verdrag met een zo nabije gemeenschap op zich geen probleem zou mogen vormen en dat dit ook aanbevelingswaardig is. Het blijft echter een probleem dat die gemeenschap territoriale eisen ten aanzien van Vlaanderen stelt. Indien een onafhankelijk land dit zou doen ten aanzien van een ander onafhankelijk land, zou de internationale gemeenschap dat ten minste afkeuren. Waarschijnlijk zouden daar gevolgen uit voortvloeien. In dit geval wordt alles nogal gemakkelijk onder de mat geveegd.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Van Nieuwenhuysen, dit is niet ernstig. U wekt de indruk dat ik het in mijn antwoord opneem voor de schending van de territorialiteit.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Dat zeg ik niet. Ik zeg gewoon dat indien hetzelfde zou gebeuren tussen twee onafhankelijke staten, de internationale gemeenschap daar een zaak van zou maken. Binnen de administratieve grenzen van de onafhankelijke staat België is dit het geval maar krijgt de zaak weinig weerklank in het buitenland.

Het is een publiek geheim – de Franstalige politici laten het dikwijls genoeg horen – dat de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest nog altijd steun verlenen. In een andere commissie lag er deze week nog een dossier voor over subsidies van het Waalse Gewest aan diverse initiatieven in Voeren. Dergelijke zaken gebeuren met de steun van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest. Het probleem is dat die steun niet te traceren is in de begrotingsstukken van de betrokken instellingen. Men beroemt er zich wel op dat dit gebeurt.

Mijnheer de minister, u bent een deel tegemoet gekomen aan wat ik vraag toen u zei dat het respect voor de culturele eigenheid en de territorialiteit moeten worden verwerkt in het verdrag. Papier is echter gewillig. De vraag is natuurlijk in hoeverre dat akkoord zal worden nageleefd. Het blijft aangewezen om voorafgaand garanties van de Franse Gemeenschap los te weken vooraleer een dergelijk verdrag wordt afgesloten. Wat dat betreft, verschillen we blijkbaar van mening.

U hoopt dat u door uw, laten we zeggen, soepele en tegemoetkomende houding, het op dit moment

Van Nieuwenhuysen

nog niet bestaande respect zult kunnen losweken. Ik blijf daar mijn twijfels over hebben. Vlaanderen heeft in het verleden al voldoende de hand uitgestoken naar de Franstalige politieke wereld. Ik kan enkel vaststellen dat dit tot nu toe zonder gevolg is gebleven. Ik verwacht daarin weinig verandering.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Van Nieuwenhuysen en door de heer Roegiers werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg als Vlaamse culturele instelling in Brussel

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Arckens tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg als Vlaamse culturele instelling in Brussel.

De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, zeer recent bracht De Tijd een stuk over het feit dat de Koninklijke Vlaamse Schouwburg haar negentiende-eeuwse Vlaamse muurschilderingen en spreuken in de Foyer en de trappenhal niet zal restaureren, maar conserveren. Restauratie zou te duur zijn, en de schilderijen zouden geen eenheid vormen met de rest van het gebouw. Het betreft meer bepaald 60 onder een aantal slordig aangebrachte verflagen sgraffito met bloemenslingers en spreuken van rederijkers.

Deze kunstwerken zijn tijdens de restauratie van het historische gebouw van de KVS te voorschijn gekomen. Sommige muurschilderingen en spreu-

ken hebben een sterk Vlaams karakter. Ze passen in de neo-Vlaamse renaissancestijl van de negentiende eeuw, de geliefkoosde stijl van de liberale bourgeoisie.

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, de KCML, heeft aangedrongen op renovatie ervan, gezien de cultuurhistorische waarde en de eenheid van het gebouw. Maar de eigenaar van de KVS – de stad Brussel – wil daarvan niets weten. De directie van de KVS was aanvankelijk van plan doeken voor de beschermde muurschilderingen te hangen. Daarvoor krijgt ze geen echter toestemming van de koninklijke commissie.

De weigering van de KVS is gestoeld op verklaringen als zou de stad Brussel met de gerestaureerde KVS, de modernste theaterzaal van Brussel en Europa krijgen. Een uitzicht op een foyer met tinnen en porseleinen bierpotten en leuzen zoals 'wilt ge uw hoofd vol zonneschijn, drink wijn', en 'Wilt ge uw geest en zinnen vree, drink thee', past volgens de directie van de KVS niet in het 'hedendaagse theaterconcept'. Ook wordt gezegd dat de KVS Bokrijk niet is. Die restauratie zou bovendien nog eens zorgen voor 5 miljoen euro extra kosten.

Volgens onze gegevens zou echter de KCML blijven aandringen, gezien de cultuurhistorische waarde en gezien het feit dat de fresco's een eenheid vormden met het gehele gebouw. Het is eigenlijk een oud arsenaal dat daar was gebouwd onder het Frans bewind, ten tijde van Napoleon. Op zich sluit het zeker niet aan bij de hypermoderne theaterconcepten. De argumentatie van de Stad Brussel klopt dus niet.

Het curieuze is dat er al wel kredieten zijn vrijgemaakt om alvast de plafonds te restaureren, en er zou ook al een engagement zijn om stapsgewijs budgetten vrij te maken voor de geleidelijke afwerking van de fresco's. De bezoeker zal daar echter weinig van merken, want er werd besloten om de muurschilderingen na de restauratie door middel van doeken aan het oog te onttrekken! Critici van de directie van de KVS menen dan ook een heel ander verhaal achter de weigering van Brussel-Stad te herkennen. In De Tijd staat: 'De theatermakers storen zich aan de Vlaamse symboliek van de taferelen van de fresco's, daarom willen ze de originele muurschilderingen niet restaureren'.

Begin oktober nam de KVS zijn intrek in het aanpalende gloednieuwe gebouw aan de Brusselse Ar-

Arckens

duinkaai tegenover het oude theatergebouw, dat nog altijd in de steigers staat. In de nieuwbouw is een goed uitgeruste theaterzaal ondergebracht met een 250-tal zitplaatsen. Er zijn twee grote repetitieruimten, en de administratieve diensten van de KVS hebben er hun stek.

Als volgend jaar de restauratie van de KVS zal voltooid zijn, beschikt de KVS over twee volwaardige plateaus. Is de Vlaamse schouwburg nog wel de schouwburg waarvoor generaties Vlamingen hebben geijverd? Zo vraagt het maandblad *De Brusselse Post* zich terecht af. Toen vijf jaar geleden werd begonnen met de restauratie van het oude beschermde gebouw, verhuisde de KVS naar Molenbeek, De Bottelarij. Toen onderging de KVS een metamorfose die reeds was ingezet toen Frans Marijnen in de jaren negentig intendant werd. De metamorfose ging in de richting van het multiculturalisme. Officieel wilde de KVS nog wel een referentiepunt zijn voor de Vlamingen in Brussel, maar eigenlijk werd ingeruimd voor wat men een ruim en soepel idee van de Vlaamse identiteit noemt. Dat uit zich onder meer in het brengen van stukken in het Arabisch en uit de berbercultuur. De stukken worden dan simultaan vertaald ofwel worden nadien samenvattingen in het Nederlands ter beschikking gesteld. De toon is toen gezet en wordt nu voortgezet in het nieuwe gebouw.

In De Bottelarij is het multiculturele aspect nog aangescherpt. Concreet heeft zich dat vertaald in betrokkenheid bij buurtfeesten en buurtgerichte projecten in Molenbeek. Ook op de scène werd de Maghrebijnse gemeenschap betrokken. Ik ben vorige week naar het stuk *Gembloux* gaan kijken. Persoonlijk vond ik het tamelijk goed, maar als het in het Frans wordt gebracht en de vertaling bovenaan wordt afgetiteld, stoort dat mijn idee over wat een Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel moet brengen. Het stuk brengt het vergeten verhaal van de Marokkaanse tirailleurs die hier tijdens de tweede wereldoorlog hebben gevochten tegen de Duitsers. Naast het multiculturele aspect op het artistieke vlak wordt nog een politiek aangescherpte boodschap aangereikt. Dat laatste kan volgens ons niet tot de taken van het stadstheater behoren. De artistieke en zakelijke leiders van de KVS, de heren Goossens en Opdebeeck, verwoorden het als volgt in *De Morgen*. ‘De pluriculturele realiteit van de stad blijft het vertrekpunt van ons

artistiek werk. De bastardij van onze stad met haar verschillende levensstijlen willen we documenteren, artistiek bewerken en tot de dominante cultuur laten doordringen. Na de verkiezingen van 13 juni weet ik wel zeker dat de tijd van vrijblijvendheid voorbij is.’

Ze hebben dat vorige week in de praktijk gebracht. Ik vraag mij af wat dit komt doen in het publiekstheater, de KVS. De heer Marc Spruyt, notoir tegenstander van het Vlaams Belang, die al verscheidene publicaties op zijn naam heeft staan en een hoop onwaarheden over onze partij verspreidt, heeft er al een voorstelling gegeven van *Blokwatch*. Er wordt ook internet bij betrokken om zo veel mogelijk negatieve zaken over onze partij te weten te komen.

Onder peterschap van Josse De Pauw is een langetermijnproject aangekondigd van debatten, lezingen en andere performances om een zwarte versie van het koloniale verleden gestalte te geven. *Ditodito*, een tweetalig theatergezelschap, denkt aan de productie *Stoemp* waarvan de tekst tot stand kwam met de medewerking van allochtone jongeren uit Brusselse jeugthuizen. Is er nog plaats voor Vlaamse nood in het multiculturele programma? Die is ver te zoeken. Er wordt nog Claus en Boon gespeeld en zelfs hier en daar wordt een vergeten stuk van Conscience onder het stof vandaan gehaald.

We hebben ook een Tom Lanoye die naar de oorsprong van Vlaanderen op zoek gaat en niet bij een hoopvol plaatje uitkomt. Zo stelde artistiek leider Goossens nog. Ik citeer *De Brusselse Post*. ‘Men kan gerust stellen dat in hoofde van de huidige KVS-directie en beheerders er sprake is van afgetekende vormen van identiteitsschaamte.’ Ik kan dat alleen maar beamen. De benaming Koninklijke Vlaamse Schouwburg vindt men tegenwoordig nergens nog voluit in folders, uitnodigingen, tickets, programmabrochures, reclameborden of de webstek. Ofwel ergens zeer klein geschreven.

Men heeft blijkbaar alles in het werk gesteld om de benaming KVS te veranderen, maar daar is men voorlopig nog niet in geslaagd. Niettemin zoekt men op de webstek tevergeefs waar de afkorting KVS voor staat, ook op briefpapier, programma-krantjes en affiches in de Brusselse metrostations. Nergens verneemt men waarvoor KVS staat. Ik zou willen weten waarom.

Arckens

Verder zijn zowel de uitnodiging voor het openingsfeest als de massaal via dagbladen verspreide programmabrochures voor het seizoen 2004-2005 integraal tweetalig met overal aanwezig de fixatie op oorlog en nationalisme, migratie en liefst de link tussen de drie thema's. Alsof kunst daartoe te reduceren zou zijn. Steeds blijft de identiteitsvraag aanwezig. Zo slooft Guido Fonteyn zich in de KVS-expres uit om Conscience voor te stellen als een niet zo Vlaams auteur als men doorgaans denkt te geloven. Ook in de lijvige programmabrochure verschijnt een uitgebreid interview met Geert Buelens over Vlaamse stammentwisten. De toonaard is zogezegd zeer relativerend waarbij de essentialistische voorstelling van het Vlaamse volk geen rekening zou houden met zogenaamde feiten, maar tot allerlei ontsporingen zou leiden. Wat komen al deze politieke analyses doen in de culturele affichage van de KVS?

Klap op de vuurpijl is Massis the Musical waarin de Vlaamse identiteit wordt bespot en waar men eindigt met het in brand steken van een Vlaamseleuvenvlag. De regisseur wil hiermee de onverdraagzaamheid in Vlaanderen aan de kaak stellen. In welk land is zo iets mogelijk? Laten we veronderstellen dat Vlaanderen een onafhankelijke staat zou zijn. In Frankrijk zal dat misschien eenmaal gebeuren, maar daarna wordt dat stuk nooit meer opgevoerd.

Nog niet lang geleden werd de raad van beheer gedepolitiseerd. Tot voor kort zaten in de raad mensen die verkozen werden door de gemeenteraad van Brussel-Stad en enkele andere traditionele Brusselse Vlamingen. Daar is nu een einde aan gesteld. In de plaats daarvan zijn een hele reeks mensen van buiten Brussel gekomen die ofwel sterke banden hebben met de nationale politiek of behoren tot de artistieke incrowd. Ik denk aan Mireille Schreurs alias mevrouw De Gucht, Jos Geysels, gewezen Agalev-partijleider, Bart Eeckhoudt, journalist van De Morgen, VUB-academica Myriam Stoffen, Tariq Fraihi, voorzitter van de Democratische Marokkaanse Verenigingen en aanleunend bij de spa.

Zo kan het niet langer meer. De KVS is volgens ons grondig ontspoord en dit proces voltrekt zich verder met de dag. We kunnen wel begrijpen dat toenmalig directeur Nand Buyl in 1989 bij het op-

maken van de balans van de KVS termen meende te moeten gebruiken, als verstarring en voorspelbaar theater, maar daarom moest men nog niet in bovenvermelde richting belanden. Het is daarom hoog tijd om in te grijpen en bij te sturen omdat volgens de statuten van de KVS uit het Staatsblad van 29 december 1977 'de KVS moet bijdragen tot de verspreiding van de cultuur onder de Nederlandstalige bevolking van het land.'

Hoe ziet de analyse van de minister eruit wat de restauratie van de fresco's betreft?

Erkent de minister het anti-Vlaams gestook van de KVS-leiding en van Brussels schepen van Vlaamse aangelegenheden Bruno De Lille die ook voorzitter is? Hij wilde toch de subsidies aan de KVS met 300.000 euro verminderen, terwijl de subsidies altijd waren gekoppeld aan het Franstalig publiektheater van Brussel-Stad, het Théâtre National du Parc? Hij vond dat het bedrag beter anders kon worden besteed.

Wat denkt de minister te ondernemen om het tij te doen keren? Zal hij effectief optreden en eventueel als ultiem middel de subsidiekraan voor bepaalde tijd dichtdraaien? Was het wel zo'n goede zaak van Brussel-Stad om de KVS in volle eigendom te geven en de Vlaamse Gemeenschap en de VGC te laten opdraaien voor de exploitatiekosten, om het even welke artistieke plannen en parapolitieke projecten er ook worden uitgehaald?

Is de minister op de hoogte van het feit dat de VGC die via het podiumkunstdecreet ook bijdraagt tot de financiering van de KVS, al heeft laten weten een beroep te zullen doen op de Vlaamse Gemeenschap om via het Vlaams Brusselfonds tussen te komen? Er zou namelijk een verhoogde exploitatiekost zijn.

Hoe rijmt de minister zijn houding in Brussel om zo veel mogelijk monocommunitair opgezette Vlaamse vlaggenscheppen te creëren, ik denk hier aan Flagey, met het in stand houden van een KVS die al het mogelijke doet om het Vlaamse karakter van de schouwburg achterwege te laten en zelfs te bespotten? Ik denk onder meer aan Massis the Musical en het in brand steken van de leeuvenvlag.

Toont het voorbeeld van de KVS niet de limieten aan van de in de beleidsbrief onderschreven poli-

Arckens

tiel van Vlaamse culturele vuurtorens in Brussel als bakermat van interculturaliteit? Beschouwt de minister het tot zijn taak een instelling als de KVS voor het volle pond te blijven subsidiëren terwijl de KVS zichzelf in de eerste plaats een politieke missie ziet toebedeeld, en nadien pas een culturele waar weer de politieke boodschap in zit vervat?

Heeft de minister cijfers over de bezettingsgraad van de KVS? We zouden een en ander graag in historisch perspectief zien vanaf 15 jaar geleden over de periode van De Bottelarij tot nu. Graag vernam ik ook de verhouding Brusselaars en niet-Brusselaars.

Staat de minister achter het vernieuwde concept van de raad van beheer, volgestouwd met mensen die bovenbeschreven evolutie alleen maar in de hand werken? Het is duidelijk dat dergelijk stadstheater absoluut niet langer is afgestemd op de culturele smaak van wat men de gewone volksmens noemt. Waar moet de gewone volksmens nog naartoe sinds hij uit de KVS is weggejaagd om een meer volksgericht repertoiretheater te kunnen beleven?

Ik heb niets tegen de gespeelde stukken, maar Massis the Musical lijkt me beter op zijn plaats in het Kaaitheter. Ik heb vorige week vrijdag tijdens de voorstelling Gembloux in de zaal rondgekeken. Er waren niet veel mensen onder de 45 jaar aanwezig. Er waren veel Franstaligen en allochtonen. Gewone volksmensen zoals dat in de jaren tachtig het geval was, heb ik niet gezien. Deze mensen blijven op hun honger zitten.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Wat het behoud van de muurschilderingen in de foyer betreft, dit hangt af van de manier waarop men met zijn patrimonium omspringt. De stad Brussel, de uiteindelijke bouwheer, heeft ook het standpunt gevraagd van de KVS-directie. De directie opteert eerder voor conservatie dan voor restauratie omdat het beter past bij de moderne theaterzaal. 'We zijn geen voorstander van een stukje museum in het centrale gebouw van ons hedendaags stadstheater.' Behoud van het verleden en moderniteit vloeken niet noodzakelijk. Het kan een mooi contrast vormen. De

vraag is wel hoe men met zijn kunstpatrimonium moet omspringen, bewaren of restaureren? In dat geval mag men het gerust ook etaleren.

Uiteindelijk is het niet aan de KVS-directie om te oordelen of de schilderijen een historisch-artistische waarde hebben. Ze twijfelen daaraan, maar het is niet aan hen om daarover te oordelen. Dit is iets voor de commissie Monumenten en Landschappen en die vindt dat het wel degelijk waardevol is.

Het is wel aan de KVS-directie en de artistieke leiding om uit te maken of het theater dat er gebracht wordt voldoende artistieke waarde heeft. Theater mag maatschappelijk geëngageerd zijn en mag ook maatschappelijke kritiek geven. Het mag echter niet zo zijn dat men uit een overdreven reflex voor identiteitsschaamte verglijdt naar het bespotten en nodeloos kwetsen. Ik deel de bekommernis over het verbranden van een leeuwenvlag op het podium van de KVS. Ik heb het stuk nog niet gezien en het schijnt erg goed te zijn. Ik wil dit ook niet uit zijn context rukken, maar ik begrijp de bekommernis. Men heeft op gevoelige tenen getrapt. Een vlag verbranden is een brug te ver. Wanneer verbranden Palestijnen een Israëlische of Amerikaanse vlag? Als ze hun haat willen uitdrukken tegenover een ander volk. Dit is niet iets wat de KVS op een podium moet doen.

Veel Vlamingen zijn blij dat de KVS na het avontuur in Molenbeek terug is in het centrum van Brussel. Generaties lang was de KVS een ankerpunt in Brussel. Mijnheer de minister, we zijn er talloze keren vertrokken wanneer we gingen betogen. Het is een symbool van sterke Vlaamse aanwezigheid in het centrum. De artistieke leiding van de KVS wekt te veel de indruk dat die 'V' van 'Vlaamse' er te veel aan is en dat stoort me. Ik durf zelfs te zeggen dat heel wat mensen niet meer weten waarvoor de afkorting staat. Sommigen spreken zelfs al van 'het' KVS. De programmakrantjes zijn stevast tweetalig. Ik heb absoluut niets tegen openheid en voor mij mag iedereen er bijhoren. Het mag echter niet gepaard gaan met schaamte voor de eigen identiteit.

Waar blijven naast het receptief theater de eigen Vlaamse producties? Zijn die te kneuterig en te bekrompen? Daar kijkt de Vlaamse man met de pet in Brussel nochtans naar uit. Daarvoor zou hij nog naar buiten komen en ik zou dat dan ook graag ge-

Demesmaeker

programmeerd zien. De slinger is te veel naar één richting doorgeslagen. De KVS heeft zijn wortels in de prille Vlaamse Beweging onder impuls van Julius Hoste, de oprichter ook van Het Laatste Nieuws. Hij heeft geijverd voor een Vlaams theater in het centrum van Brussel en heeft dat ook gekregen. We mogen geen overdreven identiteitshonger hebben, maar ook geen identiteitsschaamte. We moeten een evenwicht vinden, maar de slinger is naar één kant doorgeslagen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de bouwheer van het KVS-project, de stad Brussel, neemt de beslissing wat betreft de fresco's. Om tot haar beslissing te komen, had de stad ongetwijfeld zeer zwaar doorwegende argumenten, vooral van financiële aard. De totale kost van de KVS-gebouwen bedraagt nu al 50 miljoen euro. Een volledige restauratie van de muurschilderingen zou 4 tot 5 miljoen euro extra kosten. Verder zou dit nog maar eens geleid hebben tot onvermijdelijke vertragingen, terwijl er nu al een achterstand is van twee jaar door extra stabiliteitswerken en grondwaterproblemen. We zijn nog niet zeker of we het volgende seizoen in de nieuwe gebouwen zullen kunnen spelen. Momenteel hopen we op april 2006.

De bouwheer heeft de KVS-directie als gebruiker van het KVS-gebouw wel gehoord in deze zaak. De KVS-directie is van oordeel dat een conservatie van de muurschilderingen eerder dan een volledige restauratie, veel beter zal passen bij de moderne en toegankelijke theaterzaal die in de KVS wordt geconstrueerd. De KVS-directie is geen voorstander van een stukje museum in het centrale gebouw van het hedendaags stadstheater. De keuze voor conservatie is trouwens niet onomkeerbaar. Indien er goede redenen zijn, kan in de toekomst alsnog worden beslist om volledig te restaureren. Verder heeft de KVS-directie nooit zelfs maar gesuggereerd dat de fresco's met doeken zouden moeten worden bedekt. Ik heb begrip voor haar standpunt. Het is geen cultuurvernietiging, maar conservatie. Ik hecht veel belang aan het bewaren van erfgoed, maar ervan uitgaan dat fresco's altijd moeten worden hersteld en zichtbaar moeten zijn, is erover.

Het argument dat de KVS-directie de muurschilderingen té Vlaams zou vinden, gaat helemaal niet

op. Te Vlaams is voor de KVS nooit een reden om iets wel of niet te doen. Uit de programmering blijkt ten overvloede dat de KVS een Vlaamse schouwburg is en blijft. Alleen al in het huidige seizoen 2004-2005 speelt de KVS voorstellingen van Hugo Claus, Tom Lanoye, Hendrik Conscience en Arne Sierens. Als men de afgelopen jaren nagaat, kan men daar nog Louis-Paul Boon en Jeroen Olyslaegers aan toevoegen. In het geval van Claus en Conscience stofte de KVS zelfs teksten af die door iedereen allang vergeten waren of als onbespeelbaar werden bestempeld, namelijk 'Het leven en de werken van Leopold II' en 'De loteling'.

Wat over 'Massis, de musical' gezegd werd, is kortzichtig en triest. Johan Heldenberg schreef en speelt zijn voorstelling vanuit een grote liefde voor Vlaanderen, zoals hij ook expliciet zegt. Die liefde staat vlijmscherpe kritiek echter niet in de weg, gelukkig maar. Het is zijn woede over de onverdraagzaamheid en geslotenheid die vandaag in Vlaanderen jammer genoeg manifest aanwezig zijn, die hem ertoe brengt de Vlaamse leeuw te verbranden. Steekt de KVS de draak met Vlaanderen door die voorstelling te programmeren? De KVS plaatst hiermee de V in KVS heel expliciet op de voorgrond vanuit een volwassen zelfbewustzijn en dus ook met de noodzakelijke aandacht voor wat vandaag misloopt in Vlaanderen.

Tot slot heeft de KVS-ploeg er uitdrukkelijk voor gekozen de naam KVS te behouden. Ik heb hier toevallig een brochure van de KVS bij. Daarin staat in het Nederlands en in het Frans de uitleg van KVS. U beweert dat de naamgeving KVS nooit voluit wordt gebruikt. Achteraan de brochure staat het logo met de volledige naam: Koninklijke Vlaamse Schouwburg. U doet dus aan verdachtmaking.

Wat de eigendomsstructuur betreft, wil men doen overkomen dat de Vlaamse Gemeenschap de KVS uit handen heeft gegeven. Er bestaat een oud protocol tussen de stad Brussel, de Vlaamse Gemeenschap en de KVS. Toen in augustus 2003 bleek dat er 20 miljoen euro extra kosten waren, werd een nieuw protocol gesloten dat nog niet is vertaald in notariële akten. Bij de ondertekening van dat protocol heeft de VGC een voorbehoud gemaakt dat loopt tot juli 2005.

In dat protocol staat dat de stad Brussel de bijkomende kost van 20 miljoen euro overneemt in ruil voor de eigendom van het tweede gebouw dat vol-

Anciaux

gens de oorspronkelijke overeenkomst eigendom zou worden van de VGC. Het aandeel van de stad Brussel in de restauratie stijgt van 5 miljoen euro naar 25 miljoen euro. Ten opzichte van de Vlaamse Gemeenschap is in het protocol van augustus 2003 niets veranderd. In het protocol is eveneens afgesproken dat de VGC instaat voor de exploitatiekosten.

De werkingskosten liepen parallel met de subsidies die de stad Brussel toekende aan het Théâtre National du Parc. Het ging over 1,207 miljoen euro. In het protocol van augustus 2003 heeft de stad ervoor gezorgd dat de VGC officieel 300.000 euro daarvan overneemt. Daardoor blijft het aandeel behouden zoals voorzien in het decreet dat echter niet afdwingbaar is in Brussel. De tegenhanger van de Vlaamse Gemeenschap is immers de stad Brussel en de VGC, of de provincie en de stad. De VGC heeft dit inmiddels doorgeschoven naar de Vlaamse Gemeenschap. Ik vind dit een gebrek aan politieke verantwoordelijkheid.

Mijnheer Arckens, met uw uiteenzetting wilt u de KVS-directie en de KVS-werking straffen omwille van de politieke onverantwoordelijkheid van een aantal andere partners. Dat is toch waanzin. De KVS moet niet het slachtoffer worden van de politieke onverantwoordelijkheid van de stad, de VGC of de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Gemeenschap is in deze zeker niet onverantwoordelijk, integendeel. Ik zal dan ook de nodige gesprekken voeren met de twee overige partners.

Wat de exploitatie betreft, wordt de kost van de twee KVS-gebouwen geraamd op 1,650 miljoen euro per jaar. De KVS neemt hiervan zelf 500.000 euro voor zijn rekening. Dat gebeurde ook reeds in het verleden. Zodra de volledige infrastructuur in gebruik zal zijn, komt daar nog eens 1,1 miljoen euro per jaar bij die niet uit de werkingsmiddelen van de KVS kunnen worden geput. Met dit cijfer houdt men bij de VGC al rekening sinds het afsluiten van het samenwerkingsakkoord. Er is dus geen sprake van een recente verhoging van de exploitatiekost.

Uw vraag over Flagey is onterecht en mengt op een oneigenlijke manier niet te vergelijken dossiers. Bovendien wil ik nogmaals beklemtonen dat de KVS het Vlaamse karakter niet bespot en niet aan

identiteitsschaamte lijdt. De KVS is een Vlaams vlaggenschip waarop we meer dan fier mogen zijn.

Het KVS-project is een zeer positief project. De reflectie op de V in KVS is onlosmakelijk verbonden met een krachtig pleidooi voor een open, genereus en cultureel divers Vlaanderen. Verder is het van cruciaal belang die visie ook toegankelijk te maken voor de Brusselaars die Frans spreken en die tegenwoordig in groten getale afzakken naar de KVS.

Wie in deze stad en in dit land woont en werkt, ongeacht taal en afkomst, hoort er voor de KVS bij. Getuigt dit van identiteitsschaamte? Integendeel. De KVS vindt het niet nodig telkens opnieuw zijn naam en geschiedenis breed uit te smeren. De artiesten en de voorstellingen van de KVS spreken voor zich.

Aan het begin van de 21e eeuw wil de KVS meebouwen aan het cultureel diverse en meertalige Brussel van morgen. Het is de hoogste tijd om in de KVS de deuren radicaal te openen voor heel Brussel, vanuit een volwassen zelfbewustzijn en een fundamentele openheid ten opzichte van de hele wereld en zijn geschiedenis. De opmerking dat een multiculturele KVS geen Vlaamse KVS kan zijn, gaat al helemaal te ver. In de KVS wordt er gewerkt aan een open en inclusieve schouwburg die iedereen in Brussel verenigt, waarin ruimte is voor Vlaanderen, Europa en de hele wereld. Er is dus geen sprake van identiteitsschaamte, maar evenmin van een eenzijdige fixatie op de zogenaamde Vlaamse identiteit. Hoe dan ook is de KVS van mening dat de toekomst van deze stad vooral niet ligt in al te defensieve of zelfs agressieve discussies over de eigen identiteit.

Laat me duidelijk zijn. Identiteit is voor mij zeer essentieel. Ze is echter ook een poort naar andere identiteiten. Zonder eigen identiteit kan die band naar andere identiteiten niet worden gelegd. Identiteit en diversiteit zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Het project van de KVS is zonder enige twijfel een artistiek project. Degenen die dachten dat een dergelijk project geen inhoudelijk project zou zijn, komen natuurlijk bedrogen uit. Artistieke projecten zijn meer dan vanzelfsprekend bezielende projecten. Al de mankracht en middelen worden geïnvesteerd in artistieke producten van uiteenlopende

Anciaux

aard. Het gaat vooral om theateervoorstellingen. Er is echter ook ruimte voor dans, voor muziek, voor feesten en voor literaire avonden en debatten.

Uiteraard is het zo dat elk goed artistiek project een maatschappelijke inslag heeft. De KVS sluit zich niet op in een artistieke cocon, maar probeert vanuit een grote openheid voor de stad en de wereld grotere en diversere publieken te bereiken. Dit is ook niet onopgemerkt gebleven voor heel wat 'gewone' mensen die tot voor kort nog niet naar de KVS kwamen.

Mijnheer Arckens, ik heb hier een hele reeks cijfers. Ik zal ze niet allemaal voorlezen. Ik stel ze echter wel ter beschikking van de commissie zodat ze als bijlage kunnen worden toegevoegd aan het verslag. U vindt er onder andere gegevens terug over de bezettingsgraad van de periode 1990 tot december 2004. In het seizoen 1990-1991 was die 62 percent. Het slechtste seizoen qua bezettingsgraad was 1994-1995, toen ze op 36,7 percent lag. Het jaar daarvoor was er een uitschieter en bedroeg ze 68,6 percent.

Tot en met het seizoen 1998-1999 zat de KVS in het oude gebouw aan de Lakensestraat, waar men over één zaal beschikte met een capaciteit van 500 plaatsen. In dat laatste seizoen was de bezettingsgraad 44,4 percent. Vanaf het seizoen 1999-2000 tot en met het seizoen 2003-2004 werkte de KVS in 'de Bottelarij', waar men beschikte over twee zalen met een capaciteit van respectievelijk 196 en 176 plaatsen. In het seizoen 1999-2000 was de bezettingsgraad 70,5 percent. In 2002-2003 steeg dat aandeel tot 92,2 percent en in 2003-2004 naar 95,1 percent. Sinds oktober 2004 is de KVS gehuisvest in het nieuwe complex aan de Arduinkaai, met een zaal voor 204 toeschouwers. De bezettingsgraad is dan ook heel relatief.

In het seizoen 1993-1994 was een kleine uitschieter omdat er toen 91 reisvoorstellingen in grote zalen werden gespeeld. De KVS kiest er momenteel voor om niet te reizen, en dit omwille van budgettaire redenen. Tussen oktober en december 2004 lag de bezettingsgraad op 95 percent.

Er is duidelijk sprake van een stijgende tendens in de bezettingsgraden. Eens de volledige infrastructuur in gebruik is genomen, zal de KVS zich tot

doel stellen jaarlijks minstens 60.000 mensen naar haar voorstellingen te halen. Als de grote zaal klaar is, hopelijk ten laatste in april, wordt de capaciteit uiteraard veel groter. Met de huidige middelen zitten de zalen meestal vol.

Mijnheer Arckens, u hebt ook gevraagd naar de geografische spreiding. Voor een volledig cijfermatig overzicht verwijs ik naar een reeks tabellen (zie bijlage). Ik geef u in mijn antwoord reeds enkele elementen mee. In het seizoen 1996-1997 kwamen er 28,32 bezoekers uit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. In het seizoen 2003-2004 was dat opgelopen tot 42,99 percent. Ik wijs er wel op dat deze percentages bekomen werden op basis van enquêtes. Vanuit Vlaams-Brabant is er een daling. In 1996-1997 bedroeg het 36,84 percent en in 2003-2004 daalde dit tot 23 percent. De cijfers voor de andere provincies vindt u ook terug in de bijlage.

Er zijn ook afzonderlijke cijfers voor de stad Brussel en de verschillende gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. In 1996-1997 kwam 22,81 percent van de bezoekers uit de stad Brussel. In 2003-2004 steeg dit aantal tot 32,30 percent. Voor de andere gemeenten blijft het aandeel min of meer gelijk. De grote stijging is te wijten aan de buurt, die meer bij het huis wordt betrokken.

Uit de geografische spreiding blijkt zeer duidelijk dat de KVS geëvolueerd is naar een instelling waar steeds meer Brusselaars zich mee weten te identificeren. De verhoudingsgewijze afname van het aantal bezoekers afkomstig uit Vlaams-Brabant valt in grote mate te verklaren door de kwaliteitsvolle en complete programmatie van de culturele centra in Dilbeek en Strombeek. Intussen werkt de KVS samen met deze culturele centra en het Kaaitheter via 'Kwartslag'.

Wat de spreiding qua leeftijd betreft, sta ik even stil bij het seizoen 1996-1997. Toen waren 20,98 percent van de toeschouwers jonger dan 26 jaar. In 2003-2004 was er een stijging naar 38,72 percent. Voor de leeftijdsgroep tussen 26 en 60 jaar blijft het percentage ongeveer status-quo: 43,12 percent in 1996-1997 en 41,94 percent in 2003-2004. Het aandeel van de 60-plussers is inderdaad gedaald van 35,9 percent in 1996-1997 naar 19,34 percent in 2003-2004.

Ook qua leeftijd is de spreiding veel representatiever dan ooit het geval is geweest. De daling van het

Anciaux

aandeel 60-plussers heeft onder andere te maken met de ligging. Tot en met het seizoen 2003-2004 was dat 'de Bottelarij' in Molenbeek. Sinds haar terugkeer naar het centrum van Brussel levert de KVS doorgedreven inspanningen om deze bevolkingsgroep nog beter te bedienen door bijvoorbeeld matineevoorstellingen op zondag.

Mijnheer Arckens, de voorstelling waarnaar u verwijst, was geen matineevoorstelling. Op die matinee's zijn wel heel wat meer 60-plussers aanwezig. Dat geldt trouwens ook voor alle steden in Vlaanderen. Het is iets moeilijker geworden om oudere mensen 's avonds naar voorstellingen te krijgen. Dat heeft inderdaad te maken met het onveiligheidsgevoel. Na drie maanden zijn de resultaten van de matinee's zichtbaar.

Wij zien geen redenen om te twijfelen aan de kwaliteit van de samenstelling van de raad van bestuur. In het verleden was statutair bepaald dat het voorzitterschap altijd naar de vertegenwoordiging van de stad Brussel ging. Ik heb dit opgeëist. Het voorzitterschap zal nu komen vanuit de delegatie van de Vlaamse Gemeenschap.

De KVS heeft niet de pretentie te beweren dat ze weten wie de gewone volksmens is. De KVS probeert wel met zeer uiteenlopende artiesten te werken en biedt elk seizoen een zeer divers repertoire aan. Bedoeling is daarmee heel uiteenlopende toeschouwers goede redenen te geven om op zijn minst eenmaal per seizoen naar de KVS te komen. Tot dat repertoire behoren ook veel zeer toegankelijke voorstellingen voor een groot publiek. De KVS programmeert stukken zoals 'Gembloux'. Mijnheer Arckens, men heeft mij trouwens gezegd dat u daar zeer enthousiast over was. U was bij diegenen die recht sprongen om te applaudiseren.

De heer Erik Arckens: U bent goed op de hoogte. Ik heb toch gezegd dat ik het een goed stuk vond.

Minister Bert Anciaux: Ik ga ervan uit dat u dus blij was met de programmatie.

De heer Erik Arckens: Ik ben geen gewone volksmens.

Minister Bert Anciaux: Dat laat ik aan u over. Ik probeer een volksjongen te zijn.

Andere voorbeelden van de programmatie zijn 'Massis, de musical', 'Het leven en de werken van Leopold II', 'Diplodocus Dex', 'De Leeuw van Vlaanderen' en 'De Loteling'. Men kan alleen maar vaststellen dat de KVS niet bezig is met pretentieuze, elitair theater, maar in hoofdzaak met theater voor een zeer breed publiek, voor meerdere gemeenschappen. Er zullen ongetwijfeld stukken zijn die niet iedereen liggen, maar ook dat is de rebelsheid en eigenheid van kunst en cultuur. Het is niet aan de minister van Cultuur om zich bezig te houden met de programmatie. De nieuwe infrastructuur is indrukwekkend en zal meer ruimte bieden. Het wordt al een straffe toer om een goede programmatie te vinden voor deze dubbele infrastructuur. Dit zal de mogelijkheid bieden om nog meer diversiteit en stukken voor 'gewone' mensen te brengen.

Ik wil waarschuwen voor een ding: er wordt te veel aan negatieve sfeerschepping gedaan rond de KVS. In het dossier van de KVS is het essentieel dat de Vlaamse gemeenschap eensgezindheid aan de dag legt. We hebben een schaamtegevoel over onze Vlaamse instellingen in Brussel en dat is ook niet interessant. Onze instellingen moeten zich geruggeleund voelen door de hele Vlaamse gemeenschap.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de voorzitter, ik wist niet dat ik zo goed in de gaten werd gehouden tijdens theatervoorstellingen.

Minister Bert Anciaux: U hebt zelf iedereen in de gaten gehouden en kende zelfs de leeftijd van iedereen in de zaal. Trouwens, als zo'n bekend Vlaams volksvertegenwoordiger voor de eerste keer naar de KVS gaat, dan is dat wellicht nieuws voor de volksmens.

De heer Erik Arckens: Ik deed een klein onderzoek om te weten wat er gebeurt. Het doet me wel deugd dat ik daar goed in de gaten wordt gehouden.

U zegt dat de KVS wel naar buiten komt onder de naam Koninklijke Vlaamse Schouwburg. Ik heb hier een krantje bij waarop staat 'KVS Express'. Zoek daar maar eens in waar de naam voluit staat.

Minister Bert Anciaux: Ik heb hier een brochure bij waar die wel op staat.

De heer Erik Arckens: U zegt dat de heer Heldenberg uit grote liefde voor Vlaanderen tijdens de voorstelling 'Massis, de musical' omwille van onverdraagzaamheid de leeuwenvlag in brand steekt. U vindt commentaar daarop geven kortzichtig. Mijnheer de minister, plaats dit eens in een Franse context.

Minister Bert Anciaux: Hij speelt John Massis. We kunnen ons daar allemaal iets bij voorstellen. De liefde voor Vlaanderen spreekt uit het hele stuk. U hebt ergens opgevangen dat er een vlag wordt verbrand, maar dit is niet correct. Het erge is dat u dit aan de KVS verwijt.

De heer Erik Arckens: Ik verwijt de KVS uiteraard dat dit wordt toegelaten.

Minister Bert Anciaux: Er is geen grens aan kunst, alleen de verdraagzaamheid ten opzichte van anderen.

De heer Erik Arckens: Beeldt u zich maar eens in dat er in Frankrijk dergelijk stuk wordt opgevoerd waarbij uit liefde voor het land de Franse vlag wordt verbrand. Ik verzeker u dat dit één keer zal gebeuren en dat die mensen dan bij de politie eindigen. Wat de motivatie ook mag zijn!

Minister Bert Anciaux: U vroeg daarnet naar een land in de wereld waar men vlaggen kan verbranden. Wel, dit land.

Het gaat hier om kunst, om een voorstelling waarbij in de ziel wordt gekropen van een volksfiguur. Het is bekrompen om ervan uit te gaan dat omwille van die act dat stuk een anti-Vlaams stuk is.

De heer Erik Arckens: Ik vind het schandalig en een dergelijk stuk moet geen subsidies meer krijgen.

Minister Bert Anciaux: Het krijgt ook geen subsidies.

De heer Erik Arckens: Het gaat uit van de Vlaamse Gemeenschap. U komt uit een partij die zich Vlaams-nationalistisch heeft genoemd. U moet toch nog altijd een beetje een Vlaamse reflex hebben? Ik vind het dan ook complete waanzin wat er gebeurt en dat u dat nog goedkeurt ook.

Dan is er nog de ideologische saus waarmee alles wordt overgoten. Iemand kan politieke en filoso-

fische visies hebben over een maatschappij, maar moet dat telkenmale geëtaleerd worden? Wat dit betreft, sluit ik me aan bij de heer Demesmaeker, die hierover een gezondere mening heeft. Wat komt de heer Spruyt eigenlijk in de KVS doen? Volgens mij kan het niet dat de heer Spruyt zijn uiteenzettingen tegen het Vlaams Belang in een publiek gesubsidieerd theater komt houden. De artistieke en de zakelijke leider van de KVS hebben verklaard dat ze niet meer langs de kant kunnen blijven staan. Ik vind dat ze gewoon hun werk moeten doen.

Mijnheer de minister, het is duidelijk dat dit geen theater voor de gewone volksmens is. Uit uw laatste cijfers blijkt dat oudere mensen steeds minder hun weg naar het theater vinden. Hiervoor zijn er twee redenen.

Ik vond het stuk toevallig goed. Als flamboyant mens ben ik direct rechtgestaan. Ik verberg mijn emoties nooit, zelfs al gaat het hier om twee Marokkanen en was het stuk van boventiteling voorzien. (*Rumoer*)

Ik vind dat een boventiteling in het Nederlands eigenlijk niet kan, maar ik veronderstel dat vanuit artistiek oogpunt zeer veel moet kunnen. Persoonlijk heb ik daar ook geen probleem mee, maar ik vind dat de KVS eigenlijk een andere opdracht heeft. De mensen van de KVS hebben het steeds over de oubolligheid.

Minister Bert Anciaux: Ik geloof niet dat ze het oubollig noemen.

De heer Erik Arckens: Ze hebben expliciet gezegd dat het om 'oubollig gedoe' gaat.

Minister Bert Anciaux: Vinden ze de naam KVS oubollig?

De heer Erik Arckens: Neen, het gaat om het concept van de oude KVS.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Arckens, ik herinner me de tijd waarin de heer Buyl nog directeur van de KVS was. Denkt u nu echt dat de heer Buyl wat toen werd gebracht nu nog actueel en hedendaags vindt? Natuurlijk gaat het om oubollige stukken. Dat is nogal wiesdes. We spreken over een periode die al twintig jaar achter ons ligt.

De heer Erik Arckens: Er is een groot verschil tussen twintig jaar geleden en vijftien jaar geleden.

Arckens

Zou de heer Buyl nog achter het hedendaagse concept van de KVS staan? Ik betwifel het sterk.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Arckens, u moet mijn redenering niet omdraaien.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik draai uw redenering wel om.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Arckens, u verwijt artistieke leiders dat ze de opvoeringen van twintig jaar geleden nu te oubollig vinden. Kunst en cultuur gaan nu eenmaal iets sneller dan dat.

Ik ben gisteren ergens de eerste steen van een nieuw gebouw gaan leggen. De plaatselijke burgemeester heeft me gezegd dat het gebouw nooit zou afraken. Voor mij is dat de essentie van cultuur. Het mag nooit af zijn. Zodra het af is, is het ook voorbij.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, u weet maar al te goed dat er een specifiek publiek voor een specifiek volksrepertoiretheater bestaat. U gebruikt het woord diversiteit in een verkeerde context. Diversiteit zou moeten betekenen dat in de verschillende Brusselse theaters verschillende soorten theater worden opgevoerd. Dat is momenteel niet het geval. Ik heb op zich niets tegen het Kaaitheter en tegen de stukken die daar worden opgevoerd. Ik let wel op me er niet te veel te ver-tonen.

Minister Bert Anciaux: Ik vind het toch wel essentieel. Ik herinner me nog dat ik als kleine snotneus naar 'De dood van een handelsreiziger' ging kijken. Ik ben onlangs ook naar de versie van Het Tooneelhuis geweest. Dat is hetzelfde stuk, maar dat wordt natuurlijk niet op dezelfde manier gespeeld. Geen enkele acteur of regisseur brengt op dezelfde wijze een stuk als 20 of 30 jaar geleden. Daarom is dat stuk op zich niet oubollig. De wijze waarop dat wordt gebracht, heeft toch heel veel te maken met actuele impulsen. Dat moet u toch inzien?

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, u hebt zelf gezegd dat ik het inzie, want uw spionnen hebben gezegd dat ik opveerde van enthousiasme.

Ik wil het nog even hebben over het thema 'identiteit'. We hebben het hier reeds verschillende keren over gehad. Identiteit is inderdaad een meervou-

dig begrip. Ik ben er ook voorstander van om dat begrip een beetje open te trekken. Identiteit kan nooit op een essentialistische wijze worden benaderd. Men moet echter inderdaad opletten dat men de balans niet naar de andere kant doet doorslaan. Het kan eenmalig eens voorkomen dat men in een kranteninterview spreekt met de artistieke of zakelijke leider die het heeft over het hybride karakter en dergelijke meer, maar wanneer men daar constant over bezig is, dan zeg ik u dat er een probleem is. Hoewel er autonomie moet zijn voor de programmamakers, vind ik toch wel dat u als Vlaams minister en als gewezen 'Vlaams-nationalist' moet ingrijpen, mijnheer de minister. Ik begrijp u niet. U zegt wel dat de zaken allemaal evolueren en dergelijke, maar ik begrijp er niets meer van.

Ik wil nog even ingaan op een laatste punt: het Vlaams vlaggenschip. Mijnheer de minister, ik heb u volledig gesteund in de zaak-Flagey. Ik kan me echter niet voorstellen wat de KVS nu eigenlijk nog voorstelt als Vlaams vlaggenschip. Wat nemen de francofonen en allochtonen die nu de KVS bezoeken eigenlijk nog mee als Vlaams element wanneer ze buiten komen? Ze komen daarheen omdat er waarschijnlijk theater wordt gemaakt dat hen heel erg bevalt. Wat hebben we aan vlaggenschepen die monocommunaire worden samengesteld, gefinancierd en dergelijke meer – dus zeker niet bicommunautaire of multicommunautaire – als daar toch op geen enkel punt wordt gerefereerd aan die Vlaamse identiteit? Integendeel, die Vlaamse identiteit wordt constant belachelijk gemaakt. Dan vraag ik me eigenlijk toch wel af, mijnheer de minister, wat we dan nog zijn met die vlaggenschepen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister, collega's, ik wil hierover toch wel enkele zaken kwijt. Ten eerste vraag ik me af of we dezelfde discussie zouden voeren als het over televisie zou gaan. Ik vraag me af of de politiek nu plotseling ook moet programmeren en theater moet maken. Niemand zou het nog in zijn hoofd halen om te zeggen welke programma's er op de VRT wel en niet te zien moeten zijn. Wel, het is ook niet aan de politiek, mijnheer Arckens, om te bepalen welk theater er in Vlaanderen moet worden gemaakt. Als u het niet goed vindt, ga dan elders naar het theater. Het theateraangebod in Vlaanderen is zeer divers en zeer pluralistisch. U hebt dus keuze genoeg.

Caron

Ten tweede is het al heel lang geleden dat kunst nog werd gebruikt voor het dienen van directe politieke doelen. De tijd van de kapelmeesters die voor de hoven muziek schreven of van de schilders die de heiligen moesten portretteren, ligt heel ver achter ons. Als de kunstenaar vandaag iets maakt dat u niet aanstaat of mij niet aanstaat: zo zij het, dat moet kunnen. De kwaliteitsbeoordeling van datzelfde theater is overigens evenmin een zaak die onder de verantwoordelijkheid van volksvertegenwoordigers als ons moet ressorteren. Als we het niet goed vinden, tot daar aan toe, dan moeten we niet gaan. De kunst is autonoom heden ten dage, eindelijk, het heeft eeuwen geduurd om dat te verkrijgen. Wel, als u vindt dat iets niet kan of niet mooi is, ga dan elders!

Verder is kunst door die autonomie sowieso niet waardenvrij. Kunst is van nature geëngageerd, staat niet ten dienste van de macht, is niet neutraal en is geen vrijblijvend entertainment. Als u dat wilt, ga dan kijken naar zaken die u verstrooien of ontspannen en derhalve ongevaarlijk zijn. Maakt u van theater echter geen pretpark!

Kunst hoeft niet mooi te zijn. Kunst is kunst. Kunst moet niets. Kunst is wat ze is. In een kunst- en cultuurbeleid moeten we achter die visie staan. Hoe u daar persoonlijk tegenover staat, is uw zaak. Het parlement legt in decreten voorwaarden vast waarbinnen artistieke praktijken zich kunnen ontwikkelen. Verder gaan wij niet.

Mijnheer Arckens, als u mij trouwens kunt zeggen waarvoor de afkorting gsm staat, dan krijgt u straks van mij een drankje in het koffiehuis. (*Gelach*) Ik wil maar zeggen dat afkortingen begrip- pen kunnen worden en een eigen betekenis kunnen krijgen.

Naar mijn mening, en ik spreek nu even niet als politicus, is de KVS op een heel interessante manier met theater bezig in een Vlaamse omgeving en via Vlaamse subsidies. De KVS probeert om een nieuw soort publiek te winnen voor een hedendaagse vorm van theater. De schouwburg slaagt erin om een jong publiek aan te trekken. In heel Europa worstelen we met de vernieuwing van het theaterpubliek waarbij bepaalde traditionele vormen en formats worden doorbroken. De KVS is op dat vlak leidinggevend in Vlaanderen. Voor mijn part betreurt u dat, maar zo is het wel.

De voorzitter: De heer De Clerck heeft het woord.

De heer Stefaan De Clerck: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben geen theaterkenner, maar voor mij is de KVS een vlaggenschip dat moet worden gerespecteerd. Het is een centrum van creativiteit waar altijd nieuwe en verrassende dingen gebeuren.

Wat nu gebeurt, vind ik heel vreemd. Mijnheer Arckens, u zet een voor mij onbegrijpelijke stap. Het kan toch niet dat u in de commissie Cultuur van het Vlaams Parlement komt vertellen aan de minister dat hij moet ingrijpen in de programmatie van een theater, in de stukken zelf. Dat is totalitair! Ik vind het verschrikkelijk om te horen dat u de minister interpelleert om hem te vragen dit te doen. U stelt dus dat de minister telkens moet ingrijpen als in een stuk iets wordt gedaan dat volgens u niet mag, zoals het verbranden van een vlag.

Als dit het verschil in visie op cultuur is tussen uw fractie en de andere, dan moeten we daar een punt van maken. We moeten dat onderscheid heel duidelijk naar buiten brengen. We moeten aan de mensen laten weten dat u vraagt aan de minister om voortaan inzake het cultuurbeleid in Vlaanderen, in alle schouwburgen en centra, toezicht te houden op de programmatie. Als iets gebeurt in een stuk, als er bijvoorbeeld iemand naakt rondloopt, als een vlag wordt verbrand of als er iets anders gebeurt wat volgens u niet kan, moet de minister volgens u ingrijpen. Dit is een heel belangrijk politiek feit. We moeten dit wereldkundig maken. De hele maatschappij moet op de hoogte worden gebracht van deze visie van uw partij.

Ik begrijp uw visie in geen geval. Ik zet me ertegen af en ik hoop dat ook de minister dat op alle mogelijke manieren zal blijven doen.

Ik begrijp ook niet goed of u het stuk nu slecht vindt of niet. U stelt dat u er serieuze problemen mee hebt, maar op het einde veert u recht en beweert u dat u voor het stuk bent.

De heer Erik Arckens: Ik heb toch gezegd dat ik voor ben.

De heer Stefaan De Clerck: Ik begrijp het niet. Interpelleert u de minister omdat u een probleem hebt met het stuk of vond u het stuk goed? U blaast warm en koud tegelijk, zoals uw fractie meestal doet in debatten.

De heer Erik Arckens: CD&V geeft zeker het goede voorbeeld? (*Gelach bij het Vlaams Belang*)

Mijnheer Caron, wat het aangeboden drankje betreft, weet ik wel wat gekozen. U spreekt over cultuur, engagement en waardevrijheid, maar u spreekt zichzelf tegen. Als cultuur waardevrij is, dan is er geen enkele waarde noch enig engagement aan verbonden. Het is het één of het ander. Ik begrijp u niet. U verwijt mij dat ik de zaken in een bepaald kader wil plaatsen en de minister onder druk wil zetten, maar u stelt dat de kunst waardevrij is en geapprecieerd moet worden omdat de context altijd geëngageerd is. Ik herhaal dat het het één of het ander is.

Mijnheer De Clerck, als lid van CD&V verwijt u mij om warm en koud tegelijk te blazen. Ik ben altijd blij wanneer CD&V zichzelf definieert. U verwijt me dat ik er een totalitaire visie op kunst op nahoud. Daar is niets van aan. Ik heb u verteld dat ik het stuk zelf heb gezien. Ik was trouwens heel blij dat de waardepolitie er aanwezig was. Iedereen heeft kunnen zien dat ik het stuk bijzonder goed vond. Het is echter niet omdat ik dat vind, dat ik geen visie mag hebben op de krijtlijnen waarbinnen een en ander mogelijk kan zijn in de maatschappij. Ik vind dat allerlei zaken moeten kunnen. Ik behoed me ervoor om vanuit de politiek op te treden. Gelet op de context, heb ik uitdrukkelijk gesteld, dat onder meer het in brand steken van een Vlaamse Leeuw – iets waarmee u blijkbaar geen probleem hebt –, niet kan. Daarom vroeg ik aan de minister hoe hij daartegenover stond. In de Franse Gemeenschap of de Cocof zou van verbranden van hun vlag geen sprake van zijn!

Minister Bert Anciaux: Daaraan spiegelt u zich?

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, zoiets zou nergens kunnen, niet in Canada, niet in Zimbabwe, niet in Australië. Alleen in Vlaanderen is het mogelijk dat men omwille van artistieke redenen zijn blijdschap over Vlaanderen kan uiten door de Vlaamse Leeuw in brand te steken! En mij worden totalitaire beginselen verweten!

Minister Bert Anciaux: U moet oog hebben voor de context.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over cyberpesten onder jongeren

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Roegiers tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over cyberpesten onder jongeren.

De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, onder Nederlandse chatters was een van de topics een aantal weken geleden de naaktfoto's van een dertienjarige leerlinge die door een anonieme persoon op het internet werden verspreid. De foto's waren getrukeerd en prijken op twee, ondertussen verwijderde, websites. Het meisje was te zien in nogal gewaagde poses en de foto's waren vergezeld van vunzige commentaar door de maker van de pagina's. Op een van de sites stond ook een gastenboek waarin bezoekers beledigende boodschappen hadden achtergelaten. Ironisch genoeg volgde het incident met de naaktfoto's op een offensief van een scholengroep tegen cyberpesten, pesten of bedreigen via het internet of de gsm. In Nederland zijn er trouwens al een paar gevallen bekend van mensen die zonder toestemming naaktfoto's op het internet plaatsten en daarvoor werden veroordeeld tot voorwaardelijke celstraffen.

In België maakte cyberpesten blijkbaar pas in 2001 opgang. Ik heb u en uw toenmalige collega van Onderwijs toen over dit fenomeen ondervraagd. De afgelopen jaren bleef het echter windstil. Ik stel u deze vraag om de zaak op te volgen en omdat er opnieuw twee gevallen zijn van een grootschalige vorm van cyberpesten in een secundaire school in Leuven. Ook daar werden getrukeerde foto's verspreid van een van de leerlingen.

Vlaanderen is niet vrij van cybergetreiter. Integendeel, het fenomeen neemt vele vormen aan. Zo worden valse geruchten verspreid via sms'jes, is er sprake van bedreigingen en scheldpartijen via e-mail en van foto's die op onverwachte momenten worden genomen met een gsm met camera. Er worden zelfs hele websites gemaakt om leeftijdsgenoten lastig te vallen of te bedreigen. Leerlingen denken ongestraft te kunnen pesten via een anoniem e-mailadres. In dergelijke mails of sms'jes worden kinderen vaak veel harder aangepakt dan in rechtstreekse confrontaties.

Roegiers

Er zijn geen cijfers beschikbaar over cyberpesten in Vlaanderen. Om een idee te krijgen van de omvang van het probleem moet ik verwijzen naar het buitenland. In Groot-Brittannië krijgt een kwart van de jongeren te maken met cyberpesten, in Nederland gaat het om een op vijf kinderen van minder dan 13 jaar en een op drie leerlingen tussen 13 en 15 jaar. 15 percent van deze laatste groep gaf toe zelf elektronisch te hebben gepest.

Mijnheer de minister, in 2001 verwees u in uw antwoord naar de noodzakelijke preventie via jeugdwerkorganisaties en scholen. De toenmalige minister van Onderwijs stelde dat een extern meldpunt voor cyberpesten niet nodig was. Volgens haar was het probleem meer bespreekbaar geworden en dus gedeeltelijk schijn.

Volgens mij is de problematiek veel ernstiger. Ouders moeten zich ervan bewust zijn dat de camera-gsm en de webcam van hun kind gevaren inhouden. Wat begint als een grap of stoerdoenerij, kan tot grote problemen leiden. De pester kan via het internet of de gsm doordringen tot het privé-territorium van de gepeste. De enige plaats waar een jongere zich vaak nog veilig voelt, is thuis onder de bescherming van de ouders.

Het publiek is ongekend groot. Bij pesten via websites of nieuwsgroepen leest iedereen mee. Pesten via deze nieuwe kanalen heeft voor de pesters het voordeel dat het volledig anoniem kan gebeuren. De gepeste wordt er op den duur paranoïde van, want hij weet niet wie hem belaaft.

Hoewel de Stichting Anti Stalking Anti Mobbing nog niet veel meldingen krijgt, wordt de komende jaren een toevloed van cybergepest verwacht. Ook de Kinderrechtencommissaris heeft tot nu toe amper klachten ontvangen, maar ook zij vermoedt dat dit in de toekomst hand over hand kan toenemen.

Mijnheer de minister, werd de voorbije drie jaar cijfermateriaal verzameld over cyberpesten in Vlaanderen? Zo ja, wat tonen die cijfers aan? Zo nee, bent u van plan een monitoring op te starten om ook bij ons dit fenomeen in kaart te brengen, teneinde passend te kunnen optreden?

Welke maatregelen kunt u nemen om dergelijke virtuele pesterijen en de maatschappelijke gevol-

gen ervan bij kinderen en jongeren te beperken? Aan welke maatregelen denkt u om op dit groeiende fenomeen te anticiperen en het in de toekomst aan te pakken?

Acht u samenwerking met internetproviders, gsm-operatoren, scholen, CLB's, jongerenorganisaties of het Kinderrechtencommissariaat raadzaam om te komen tot een coherent beleid ter zake? Welke initiatieven kunt u hiertoe nemen?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens de gedachtewisseling naar aanleiding van het jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat heb ik het relatief nieuwe fenomeen cyberpesten aangekaart.

Dit is ook vooral een probleem voor de ouders. Zij weten vaak niet wat er aan de hand is of beseffen niet dat cyberpesten bestaat.

In Nederland zijn al voorwaardelijke celstraffen uitgesproken voor dit gedrag. Ik vraag me af hoe het in België zit met de wetgeving.

Ik ben bang dat alles over cyberpesten nog onduidelijk is. 10 tot 15 jaar geleden was er een soortgelijk probleem met het telefonisch stalken. Ook toen heeft het een tijd geduurd vooraleer de politie en het gerecht wisten hoe het moest worden aangepakt. Ik hoop ook dat over cyberpesten informatie zal worden verstrekt aan de ouders en de jongeren. Dit is meer iets voor de commissie voor Onderwijs, maar het is ook belangrijk dat de scholen worden geïnformeerd. Veel leerkrachten weten amper dat dit fenomeen bestaat en ernstige vormen aanneemt. Het is een nieuw fenomeen, maar het is heel belangrijk.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, cyberpesten is een fenomeen dat de kop opstak met de komst van nieuwe technologieën. Vlaanderen is geen eiland, en er is dus geen reden om aan te nemen dat fenomenen die zich in onze buurlanden voordoen bij ons niet voorkomen.

Navraag bij de Kinder- en Jongerentelefoon, het Kinderrechtencommissariaat en de vzw Limits leert me dat er, net als in 2001, nog steeds nauwe-

Anciaux

lijks cijfermateriaal voorhanden is met betrekking tot dit fenomeen. De Kinder- en Jongerentelefoon is momenteel bezig met de verwerking van de gegevens van een e-mailpeiling bij kinderen en jongeren. Daaruit zijn nauwelijks gegevens te detecteren die meer informatie bieden over dit specifieke onderwerp. De eigenlijke verwerking van de gegevens gaat deze maand van start. De organisatie zal deze gegevens bekendmaken op de 'Pesten dat kan niet-dag' van 2005.

Bij de Kinder- en Jongerentelefoon heeft men op dit ogenblik weet van 6 klachtenmails en 1 telefoongesprek over webcammisbruik. Een aantal mails gaan ook over misbruik en chantage tussen jongeren. Een echt verband met pesten is er niet. Het gaat eerder over een nieuw verschijnsel waarbij via de webcam het vertrouwen wordt gewonnen tussen partijen die elkaar niet persoonlijk kennen. Hierover werden de voorbije maanden 8 vragen gesteld.

Uit het jaarverslag 2003-2004 van het Kinderrechtencommissariaat en de parlementaire bespreking van het jaarverslag 2002-2003 van het Kinderrechtencommissariaat leren we dat pestgedrag door leerlingen steeds meer gemeld wordt, maar nog niet zoveel als pestgedrag door leraren van leerlingen. Klachten met betrekking tot pesten via internet en sms'jes blijven – gelukkig maar – zeldzaam.

Het gebrek aan gegevens is mogelijk te wijten aan twee zaken. Cyberpesten wordt door de slachtoffers gelijkgesteld aan andere vormen van pesten, waardoor hulpinstanties het onderscheid tussen de verschillende pestvormen niet kunnen detecteren. Het is blijkbaar ook niet helemaal duidelijk wat jongeren verstaan onder cyberpesten.

Uit een korte navraag van mijn administratie blijkt dat in het Nederlandstalige taalgebied geen wetenschappelijk onderzoek voorhanden is. We hebben zelfs geen eensluidende definitie over cyberpesten. Als er sterke signalen zijn dat cyberpesten zich in de toekomst ook in Vlaanderen verder doorzet, lijkt het me noodzakelijk meer vat te krijgen op het fenomeen. Organisaties als de Kinder- en Jongerentelefoon en de vzw Limits zijn belangrijke gesprekspartners om de perceptie van kinderen en jongeren voorop te kunnen stellen.

Ik vermoed dat een specifieke benadering van cyberpesten vooralsnog niet noodzakelijk is.

Ik maak hiervoor de vergelijking met het drugsbeleid. In Vlaanderen worden geen specifieke campagnes opgezet rond specifieke drugs. De Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen richt zijn pijlen op alle risicogedrag, zowel legale als illegale drugs, van heroïne en cannabis over alcoholgebruik tot overdreven geneesmiddelengebruik.

De aanpak van de VAD heeft bewezen de goede te zijn. Ook voor pesten in het algemeen zou je dezelfde strategie kunnen ontwikkelen. Een coherente strategie tegen alle vormen van pesten zal meer opleveren dan het focussen op een op dit ogenblik onduidelijk deelprobleem. Cyberpesten is anoniemer dan andere vormen van pesten, maar de anonieme brief of de poets gepleegd door een onbekende dader hebben niet een minder negatief effect op het slachtoffer. De aanpak van pesten tussen jongeren moet mijns inziens dus kaderen in een integrale aanpak. Wat immers opvalt bij het cyberpesten is dat dit nieuwe pestmiddel vlot binnendringt in de privé-wereld van kinderen waardoor aan wie wordt gepest, de vluchtheuvel van de vereniging of de school wordt ontnomen.

Zoals u weet, ben ik als minister van Jeugd momenteel volop bezig met de voorbereiding van het tweede Jeugdbeleidsplan dat eind 2005 aan het Vlaams Parlement zal worden voorgelegd. In het Jeugdbeleidsplan zal ik verder timmeren aan het verbeteren van de positie van kinderen en jongeren in onze samenleving met de integratie van het kinderrechten- en jeugdbeleid. In 2005 zal ik een ontwerp van tweede jeugdbeleidsplan aan de Vlaamse Regering voorleggen.

Ik zal aan de actoren vragen of er nieuwe acties rond de brede thematiek van het pesten als actiepunten moeten worden overwogen. Ten slotte meen ik dat de verschillende beleidsdomeinen in dit verband de handen in elkaar moeten slaan. Een mooi voorbeeld van samenwerking in de praktijk is het Vlaams Overlegplatform Pesten, kortweg VLOPP, dat pas is opgericht. Het betreft een samenwerkingsverband van acht organisaties die zich reeds jarenlang inspannen om verdraagzaamheid, respect, welbevinden, sociale vaardigheden, geweldloze conflicthantering, vrede en verbondenheid binnen de Vlaamse scholen te versterken. Het is

Anciaux

een vervolg op een eerste initiatief van april 2004, genaamd 'Pesten, wij doen er wat aan!'. Preventie van en sensibilisering voor deze problematiek staan voorop.

De leden van het platform zijn Jeugd & Vrede vzw, Limits vzw, het Provinciaal Educatief Centrum van Vlaams-Brabant, Stichting Welzijnszorg van de provincie Antwerpen, de Provinciale Dienst Gezondheid van Limburg, Project Verbondenheid, Pax Christi Vlaanderen vzw, de Kinder- en Jongeren Telefoon, het Gemeenschapsonderwijs en Leefsleutels. Ik meen dat hier de verschillende voornoemde beleidsdomeinen in vertegenwoordigd zijn. Binnen dat samenwerkingsverband wordt resoluut gekozen voor participatie en positieve acties. Zo beseffen steeds meer scholen dat de beste resultaten worden geboekt wanneer het pestprobleem op een positieve manier en vanuit samenwerking wordt aangepakt. De kracht van samenspraak en participatie is hoe dan ook bevorderlijk voor het hele schoolklimaat.

Omdat er vooruitgang moet worden geboekt, kiezen steeds meer scholen voor succesvolle methodieken zoals het werken met vertrouwensleerlingen, het gebruik van hernieuwde klasafspraken, bemiddelingsgesprekken met leeftijdsgenoten of de zogenaamde 'peer-mediation', het gebruik van gedragskaarten en herstelcontracten, oefensessies om te werken aan sociale vaardigheden en zelfvertrouwen, kringgesprekken op klasniveau, initiatieven die de groeps- en schoolsfeer versterken enzovoort. Het mag dus wat meer zijn dan een eenvoudige straf.

Op een nieuwe 'Pesten-dat-kan-nietdag' in april wil het samenwerkingsverband scholen en actie-modellen die pesterijen effectief en goed helpen aanpakken, in de kijker te plaatsen. Pesten heeft zijn grenzen, die onder meer worden bereikt wanneer het welzijn van het slachtoffer of het goed fatsoen worden bedreigd. Op dat ogenblik moet bestraffend worden opgetreden door de school, de werkgever en de rechter. Net zoals 3 jaar geleden kan ik de kinderen die herhaaldelijk met pesten via de nieuwe media worden geconfronteerd, enkel aanraden deze gsm- of e-mailberichtjes niet te wisselen. Hoewel ik de buitengerechtigde en preventieve aanpak prefereer, kunnen bij terugkerende en bijzondere buitensporige gevallen de bevoegde

diensten de daders ongetwijfeld opsporen. Maar een overheid moet het pesten, van welke aard, ook preventief bestrijden.

Cyberpesten lijkt mij in aard en omvang niet anders dan andere vormen van pesten. Ten aanzien van het totale pestprobleem werden recentelijk een aantal positieve en samenhangende initiatieven genomen. Deze krijgen vooralsnog geen negatieve evaluatie, wel integendeel. Een specifieke aanpak van het cyberpesten lijkt mij dan ook, tot bewijs van het tegendeel, niet echt noodzakelijk.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het aantal positieve initiatieven die u op het einde van uw betoog hebt aangehaald, verdienen alle steun. Ik geloof ook dat een integrale aanpak van alles wat te maken heeft met pestgedrag, goed is en best wordt ondersteund. Alleen blijf ik pleiten voor minstens het verzamelen van specifieke data hierover omdat er een fundamenteel verschil is tussen het cyberpesten en het andere pesten. Door het feit dat rechtstreeks binnen de geborgen leefwereld van een kind of jongere wordt binnengedrongen, valt de laatste vluchtheuvel, een woord dat u zelf hebt gebruikt, weg. Daarom vind ik cyberpesten een stuk gevaarlijker dan ander pestgedrag, hoewel ik dat niet minder erg vind. Daarom denk ik dat minstens het verzamelen van specifieke gegevens van cyberpesten ons moet kunnen leren om op termijn te kunnen zien of het al dan niet noodzakelijk is om hieromtrent een specifiek beleid te voeren. Ik zal deze zaak verder proberen op te volgen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: De heer Roegiers heeft al de meeste zaken gezegd zoals ik er ook over denk. Mijnheer de minister, u hebt in uw antwoord eigenlijk mijn angst bij het hele gebeuren wat bevestigd. U hebt gezegd dat er weinig cijfermateriaal bestaat. Het is een bevestiging van de stelling dat men niet goed weet wat er aan de hand is en hoe men dit probleem zal moeten aanpakken en bekend maken. U hebt zelf gezegd dat u er moeilijk een omschrijving van kan geven.

Zo'n 10 tot 15 jaar geleden hadden we ongeveer hetzelfde probleem met het telefonisch pesten: we wisten niet goed wat we ermee moesten beginnen.

Marginet

Ik heb het persoonlijk meegemaakt dat de politie niet wist hoe men mijn klacht moest aanpakken. Ook de advocaten wisten dit niet. We hebben de dader uiteindelijk kunnen vatten. Daarmee was mijn persoonlijk probleem opgelost maar er was amper een juridische procedure voorhanden.

Nu krijgen we te maken met ongeveer hetzelfde probleem. U zegt dat het niet anders is in aard en vorm dan andere pestproblemen. Dat durf ik niet zeggen. We moeten vooruitziend zijn. Het gaat om een nieuw probleem dat gangmakend is en waarschijnlijk ook zwaar onderschat. Of het gevaarlijker is, weet ik niet, misschien heeft de heer Roegiers gelijk. Het is in elk geval een belangrijk probleem. We zouden beter vooruitziend zijn dan dat we achteraf veel moeten gaan genezen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de Cultuurpactwetgeving en de mogelijke defederalisering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verreycken tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de Cultuurpactwetgeving en de mogelijke defederalisering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, ik leg u een vraag voor met betrekking tot de situatie bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie. Sedert 1974 kennen we de Cultuurpactwet, in Vlaanderen bijna letterlijk vertaald in het Cultuurpactdecreet waardoor de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen wordt gewaarborgd.

Die wetteksten bevatten vooral een aantal maatregelen op het culturele domein. Ze zeggen bijvoorbeeld dat alle ideologische strekkingen moeten worden betrokken bij de voorbereiding en uitvoering van het cultuurbeleid en dat alle overheden die

een infrastructuur ter beschikking stellen – vaak zijn dat de gemeentelijke cultuurcentra – zich moeten onthouden van ideologische discriminatie.

Het toezicht op de naleving van die bepalingen berust nog steeds bij de Nationale Cultuurpactcommissie. Deze instelling heeft de hele evolutie van de staatshervorming sedert 1974 een beetje gemist. We hebben uiteraard de federalisering gekend waardoor cultuur nu de volledige bevoegdheid is van de gemeenschappen. De VNCC is niet mee geëvolueerd waardoor Vlamingen moeten oordelen over Franstalige dossiers en omgekeerd, namelijk dat de Franstalige leden, de helft van de commissie, mee oordelen over alle mogelijke Vlaamse klachtendossiers. Mijn persoonlijke motivatie om dit hier ter sprake te brengen, is uiteraard mede het feit dat in de afgelopen jaren alle klachten, die afkomstig waren van het toenmalige Vlaams Blok, per definitie door de Franstaligen werden afgekeurd, hoe goed die ook waren gestoffeerd. Dat is uiteraard een juridische aberratie waardoor zo'n instelling zichzelf een beetje belachelijk maakt. Maar ik neem aan dat dit voor u niet voldoende overtuigingskracht heeft.

Er zijn nog andere dossiers. Ik herinner me een klacht van een cultuurvereniging uit een faciliteitengemeente. Het overwegend Franstalige gemeentebestuur ging in de fout. De administratie gaf een volledig positief advies. De Franstaligen in de Cultuurpactcommissie vormden onmiddellijk een blok. Ze wezen de klacht af met het argument dat ze van een Vlaamse cultuurvereniging in een overwegend Franstalige gemeente kwam. Doordat er toevallig één Vlaming afwezig was, werd die klacht gewoon afgewezen. Dit bewijst opnieuw dat de VNCC een relik is uit het verleden. Er moet dringend iets veranderen.

Die hervorming is niet alleen een bekommernis van mijn fractie. In de toenmalige Vlaamse Raad werd in 1995 een voorstel van resolutie behandeld door de heren Van Peel van CD&V, Hancké van sp.a, Denys van de VLD, Lauwers van spirit en Geysels van Groen! Daarin werd de opsplitsing gevraagd van de Cultuurpactcommissie in drie gemeenschapskamers. De Nederlandstalige en de Franstalige kamer zouden gezamenlijk vergaderen over dossiers uit het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Dat lijkt me een logische en terechte vraag.

Deze redenering werd nog eens bevestigd in een toespraak van de heer De Batselier op 1 juli 2003

Verreycken

bij de eedaflegging van de leden van de VNCC. 'Het hele Cultuurpact moet grondig worden gewijzigd. Het Cultuurpact is immers een federale materie en daarmee een anachronisme in onze federatie waar de bevoegdheid over Cultuur een exclusieve gemeenschapsaangelegenheid is. Het spreekt dus voor zich dat de bevoegdheid inzake het Cultuurpact moet worden overgedragen aan de gemeenschappen. In Vlaanderen kan dan het oude wettelijk kader met de verouderde verzuiling en de politisering plaats maken voor een decretaal kader dat rekening houdt met meer eigentijdse dynamieken.' Ook de voorzitter van ons parlement vindt de hervorming van de VNCC noodzakelijk. Hij vermeldt een bijkomend element, namelijk de depolitisering. Op dit moment is de VNCC volledig samengesteld uit mensen die rechtstreeks worden afgevaardigd door de partijen. Ik vraag me af of ook dat niet grondig moet worden herzien.

Mijnheer de minister, bent u niet van oordeel dat de samenstelling van de VNCC in strijd is met de huidige situatie waarin Vlaanderen volledig bevoegd is voor Cultuur? Vindt u het opportuun dat Franstaligen nog steeds mee oordelen over Vlaamse klachtendossiers en vice versa? Meent u niet dat er dringend werk moet worden gemaakt van de resolutie van 1995? Zijn daar al stappen voor ondernomen? Staat de regionalisering op de agenda van het Forum voor Institutionele Hervormingen dat binnenkort van start gaat? Zo niet, kunt u daar nog voor zorgen?

Ten slotte, het is niet meer dan logisch dat de federale instelling wordt gesplitst in twee afdelingen die apart hun werk doen. Mocht er een absolute onwil bestaan op het federale niveau of aan Waalse kant, dan kan het Vlaams Parlement een Vlaamse Cultuurpactcommissie oprichten met dezelfde bevoegdheid en taken, uitsluitend samengesteld uit Vlamingen. Dan zal bij gebrek aan werk de VNCC uiteraard stilletjes uitdoven. We hebben daarvoor een Cultuurpactdecreet.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Dames en heren, ik zou graag 1 euro krijgen elke keer wanneer iemand het woord regionalisering gebruikt terwijl hij communautarisering bedoelt, wanneer iemand over gemeenschappen spreekt als het over gewesten gaat

en wanneer iemand over de Walen spreekt terwijl hij de Franstaligen bedoelt. Ik zou hier vandaag ook weeral enkele euro's verdiend hebben. Ik zou dat geld dan graag aan een goed doel schenken. Ik roep u allen met een knipoog op om een ernstige inspanning te leveren om deze termen correct te gebruiken.

De Cultuurpactcommissie is een aangelegenheid die de gemeenschappen aanbelangt. In dat geval kan er geen sprake zijn van regionalisering. Het is beter dat u het woord defederaliseren gebruikt als u de termen niet goed uit elkaar kunt houden. Regionaliseren kan echter niet de bedoeling zijn vermits uw fractie, naar ik vermoed, Brussel niet wil loslaten.

U hebt verwezen naar de resolutie van de heer Van Peel die trouwens is goedgekeurd in maart 1995. Het betreft een aangelegenheid waarbij iedereen binnen de Vlaamse Raad aan hetzelfde zeel trekt, niet omwille van de redenen die u daarvoor naar voren schuift en die een intentieproces inhouden van het niet correct behandelen van een aantal beroepen. In het kader van de homogenisering van de bevoegdheidspakketten, moeten de instrumenten die waken over de juiste toepassing van de Vlaamse bevoegdheden ook in handen komen van de Vlaamse Gemeenschap.

Het aanklaarten van die aangelegenheid binnen het forum lijkt me een goede optie. Ook mijn fractie vraagt zich af wat de minister vooropstelt als mogelijkheid om die resolutie van de Vlaamse Raad uit te voeren. Misschien zijn er ook nog andere creatieve oplossingen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik ben voorstander van een defederalisering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie en bijgevolg van een verdere regionalisering van de cultuurpactwetgeving.

Ik wil echter een aantal nuances aanbrengen. Ik heb namelijk een zeer groot respect voor de doelstellingen die het Cultuurpact al sinds enkele decennia beoogt. Naar aanleiding van de oprichting in 1970 van de gemeenschappen, werden in de Grondwet waarborgen ter bescherming van de ideologische en filosofische minderheden op gemeenschapsvlak opgenomen. Het Cultuurpact dat in dit verband werd afgesloten, institutionaliseerde het respect

Anciaux

dat de diverse strekkingen tegenover elkaar wilden opbrengen. Doordat deze bescherming werd doorgetrokken tot de betrokkenheid bij het cultuurbeleid en het ter beschikking stellen van infrastructuur, ontstond een sterke democratisering en een groot maatschappelijk draagvlak voor cultuur. Dit was een voorbode van een krachtig participatiedenken.

De verwezenlijkingen van dit akkoord zijn dan ook groot en zullen een blijvende invloed hebben op het cultuurbeleid, ook van de volgende decennia. Ik ben er zelfs van overtuigd dat het Cultuurpact er mee voor gezorgd heeft dat het cultuurbeleid in Vlaanderen een beleid is dat van het particulier initiatief nog steeds het alfa en omega maakt.

De discussie over de cultuurpactwetgeving mag geenszins worden verengd tot een wegwerpgebaar. Dit zou afbreuk doen aan de historische verdiensten en aan de belangrijke, nog steeds actuele doelstellingen. Een echt democratische maatschappij organiseert de verschillende debatten en spanningsvelden immers op een constructieve manier. Een actief pluralisme gedooft niet alleen de mening van anderen, maar gaat er zelfs van uit dat de confrontatie van verschillende meningen een verrijking is. Het Cultuurpact heeft er mee voor gezorgd dat verschillende meningen aan bod konden komen, ongeacht of het om een grote meerderheid of kleine minderheid van de gebruikers ging.

De grondtoon waarop dit wordt georganiseerd, wordt mee gekleurd door de rechten van de mens: het recht om zich te verenigen, het recht op inspraak, en noem maar op. In die zin kon ik me absoluut vinden in het feit dat klachten van het Vlaams Blok door de cultuurpactcommissie steevast onontvankelijk werden verklaard. De rechtbank heeft deze houding vorig jaar zelfs bevestigd.

Dit heeft volgens mij niet veel te maken met het feit of dit nu federale dan wel Vlaamse materie zou zijn. Uw uitspraak als zou, door de huidige toepassing 'de Vlaamse oppositie rechteloos worden verklaard voor wat betreft de voorbereiding en uitvoering van het cultuurbeleid', is omwille van twee redenen opvallend. Enerzijds beperkt u de oppositie tot uw eigen partij, terwijl de realiteit gelukkig op alle bestuursniveaus veel genuanceerder is dan

dat. Anderzijds gaat u er in uw selectieve verontwaardiging blijkbaar nog altijd van uit dat voor de concrete invulling van de cultuurpactwetgeving vooral aftandse weegschalen van politieke evenwichten moeten worden gehanteerd. Ik kan u verzekeren dat dit vooral niet werkt om een positief en gedragen cultuurbeleid tot stand te brengen.

Ik blijf volop achter de principes van het Cultuurpact staan. Zowel in de samenspraak bij de beleidsvoorbereiding, in de subsidiëring van activiteiten als in het beheer van instellingen moet op een zo breed mogelijke manier de culturele diversiteit worden weerspiegeld. Vandaag vertaalt zich dat echter niet enkel in ideologische en filosofische stromingen. Ik hoop dat we met de democratische partijen weldra een gesprek kunnen aangaan over een actualisering van het Cultuurpact tot een intercultureel pact.

Binnen deze context van respect voor elkaar en een sterk geloof in een verrijking van de samenleving door uitwisseling over alle culturele grenzen heen, ben ik voorstander van een communautarisering van de cultuurpactwetgeving en bijgevolg van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie. Voortbouwend op de maatschappelijke evolutie in de onderscheiden gemeenschappen zou het immers goed zijn om aan die gemeenschappen de bevoegdheid te geven, zodat zij door middel van hun decreetgeving de relevante bepalingen van de cultuurpactwetgeving kunnen opheffen, aanvullen, wijzigen, vervangen of behouden.

Ik hoop dat dit in het kader van de eerstvolgende gesprekken over de institutionele hervormingen aan bod kan komen. Dit moet gebeuren in alle sereniteit, en dus niet, bijvoorbeeld, door op eigen houtje een parallelle commissie in het leven te roepen, met alle juridische gevolgen van dien. Ik wil wel onderzoeken of er mogelijkheden zijn. Een positief en offensief cultuurbeleid dat goed is voor alle mensen, is te belangrijk om het op te offeren aan veeleer corporatistische spelletjes van wie dan ook.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, bij dit soort vragen en antwoorden moeten we natuurlijk even de uitwisseling van politieke vijandigheden terzijde schuiven om door te dringen tot de kern van de zaak.

Verreycken

Mijnheer de minister, ik neem akte van uw verwijzing naar de uitspraak in Gent. Dat was een strafrechtelijke uitspraak over een discussie, die absoluut nog niet is afgesloten. Ik verwijs naar de bijdrage van professor Velaers over de vraag of een voorstel inzake het vreemdelingenbeleid onmiddellijk moet worden gekwalificeerd als een misdrijf wegens aanzetten tot haat. Dat is absoluut niet het geval.

Wat de cultuurpactcommissie betreft, bevinden we ons in een totaal andere tak van het recht, namelijk het administratief recht. De cultuurpactcommissie valt hierbij onder het gezag van de Raad van State. Het hoogste rechtscollege in het strafrecht is het Hof van Cassatie.

In dit soort dossiers heeft de Raad van State destijds trouwens herhaaldelijk gezegd dat de automatische afwijzing van klachten van het Vlaams Blok niet door de beugel kon omdat daardoor het bestaan van de cultuurpactwet wordt ontkend. Dit is dus een heel andere discussie.

Mijnheer de minister, ik heb u horen zeggen dat de kern van de zaak is dat we moeten overgaan naar een systeem van opsplitsing van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie. U zegt dat het nuttig zou zijn dit aan bod te laten komen op het Forum. Ik hou u aan die uitspraak. Eerstdaags zullen we daarover een voorstel van resolutie indienen.

Mijnheer Vanackere, ook u steunt de defederalisering van de commissie. Ik verwelkom uw steun. Ik zal dat voorstel opstellen. Ik zal me echter niet haasten. Als tussen nu en de volgende 14 dagen de meerderheid een voorstel indient op basis van die van 1995 om de regering nog eens te herinneren aan het engagement als ze naar het Forum gaat, ben ik tevreden. Ik zal me dus niet haasten. Ik geef u de voorrang. Bij de stemming in de plenaire vergadering zullen we uw voorstel dan uiteraard ondersteunen. Het Vlaams Parlement zou dan unaniem kunnen bevestigen wat in 1995 reeds werd gevraagd, namelijk dat de cultuurpactcommissie eindelijk eens wordt aangepast aan de realiteit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het erkennen van de Gentse Feesten als festival

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Deckmyn tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het erkennen van de Gentse Feesten als festival.

Ik had de mogelijkheid om deze vraag niet te agenderen omdat ze gebaseerd is op een uitlating van mij in de Gentse gemeenteraad. Ik heb besloten om ze toch toe te laten omdat u er mij anders van zou verdenken niet objectief te zijn.

De vraag staat trouwens in een verkeerde context. Er is nooit gevraagd om de Gentse Feesten te subsidiëren. Er is gevraagd om de feesten als festival te erkennen zodat ze in aanmerking kunnen komen voor het Rampenfonds. De verslagen van de Gentse gemeenteraad daarover kunt u in die stad lezen.

De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, ik dank u voor deze inleiding. Tijdens de zitting van de Gentse gemeenteraad van 21 december 2004 kwam tijdens de bespreking van de beleidsnota over de Gentse Feesten de suggestie aan bod die u net verduidelijkte. U suggereerde om de Gentse Feesten te laten erkennen als festival om zo meer financiële ademruimte te krijgen, waardoor het succes van de feesten in de toekomst kan worden gevrijwaard. Er zouden daaromtrent al informele contacten geweest zijn. U begrijpt dat ik bijzonder benieuwd ben of er mogelijkheden zijn om de Gentse Feesten vanuit de Vlaamse overheid meer middelen te bieden. De feesten zijn tot ver buiten onze grenzen gekend en dragen bij tot een grotere culturele uitstraling voor Vlaanderen.

Mijnheer de minister, wat is uw standpunt? Is hiervoor genoeg budgettaire ruimte aanwezig?

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, ik begrijp dat u niet kon zeggen dat deze vraag beter in de Gentse gemeenteraad thuishoort. Misschien mogen we onze collega's aanmoedigen om erop toe te zien dat vragen van louter particulier

Vanackere

belang zoveel mogelijk niet aan bod komen in dit parlement. Er zijn voldoende onderwerpen van belang voor de hele Vlaamse Gemeenschap. Als we ingaan op alle besprekingen uit gemeenteraden, dan zullen we veel tijd verliezen.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: We hebben eenzelfde discussie gevoerd in de commissie voor Openbare Werken. Ik heb de context geschetst. De Gentse Feesten hebben een meer dan louter lokaal belang. Ik had in mijn vraag de aanleiding beter niet vermeld. In mijn ogen is dergelijke vraag in elk geval gerechtvaardigd.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, uw suggestie is zeker waardevol. Ik wil beklemtonen dat de keuze om al dan niet in te stappen in het kunstendecreet een beslissing is en blijft van de organisatie zelf. De Gentse Feesten kunnen zich als festival binnen de muzieksector in het kunstendecreet inschrijven met ingang van 1 januari 2007. Ook de manier waarop dat gebeurt, blijft een keuze.

Kiest men voor een structurele ondersteuning voor het geheel van de werking voor 4 jaar of voor 2 jaar, of verkiest men een projectmatige ondersteuning? Voor een structurele ondersteuning betekent dit concreet dat de organisatie tegen uiterlijk 1 september van dit jaar een dossier moet indienen voor het verwerven van een subsidie voor het geheel van de werking. Er werd door de administratie een bijzonder gebruiksvriendelijke handleiding uitgewerkt, die kan worden verkregen bij de administratie Cultuur, in de Parochiaanstraat 15 in 1000 Brussel, of kan worden gedownload van de website www.wvc.vlaanderen.be/regelgevingcultuur/wetgeving/kunstendecreet. Men vindt er eveneens alle standaardformulieren voor de aanvraag en de documenten voor de begrotingen.

Indien men opteert voor een projectmatige ondersteuning, dient een dossier te worden ingediend tegen uiterlijk 15 januari van het jaar waarin het festival plaats vindt. Hoe dan ook, in een eerste fase wordt door de administratie nagegaan of de aanvraag voldoet aan alle elementen van

ontvankelijkheid. Vervolgens wordt het dossier beoordeeld door de daartoe benoemde beoordelingscommissie op inhoudelijke gronden en door de administratie op formele gronden. Rekening houdend met al deze informatie en de budgettaire beperkingen, wordt een beslissing genomen die uiterlijk op 30 juni 2006 voor een structurele ondersteuning wordt kenbaar gemaakt. Over de vraag of er al dan niet budgettaire ruimte zal zijn, kan en wil ik me vandaag niet uitspreken. Dat hangt eerst en vooral af van het dossier en de diverse adviezen en moet worden bekeken binnen het geheel van het aanbod en de beschikbare middelen.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Ik dank u voor de informatie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de gevolgen van de splitsing van de zwemfederatie in een Vlaamse en Waalse federatie op het zwembeleid

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijck tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de gevolgen van de splitsing van de zwemfederatie in een Vlaamse en Waalse federatie op het zwembeleid.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het incidentje waarover ik een vraag wil stellen, is ondertussen bijna 2 maanden oud. Wat men zegt, is niet altijd relevant, maar wie het zegt en in welke positie die persoon dat zegt, is dat wel.

De beleidsnota en het regeerakkoord brengen duidelijk de ambitie tot uiting een sterker sportbeleid tot stand te brengen, ook met de actoren op het terrein, zoals de federaties. In uw beleidsnota staat terecht het onderhandelen met de resterende unitaire sportbonden over het overgaan tot een splitsing als operationele doelstelling. Begin november

Van Dijk

konden we in De Standaard lezen dat u de voormalige zwemkampioene Brigitte Becue in uw kabinet hebt opgenomen, met de bedoeling de communicatie te verbeteren tussen uw kabinet en de diverse topsportactoren. Een persoonlijkheid als mevrouw Becue kan goed geplaatst zijn om die rol te vervullen. Ze heeft een verdienstelijke sportcarrière achter de rug. Dit kan het beleid versterken.

Het verbaasde me dan ook toen uw medewerkster het volgende stelde naar aanleiding van de Europese zwemkampioenschappen in Wenen: 'Met vier zwimmers zijn we hier, terwijl er een stuk of zes begeleiders naar hier mee gekomen zijn, dat zegt eigenlijk genoeg, aldus Becue. Dat komt door de splitsing in een Waalse en een Vlaamse zwemfederatie, natuurlijk. Dat betekent op elk tornooi een Vlaamse en een Waalse trainer, een Vlaamse en een Waalse delegatieleider, enzovoort. Volgens mij kunnen we het geld voor de zwemsport nuttiger besteden.' Ik vroeg me af of dit de eerste communicatiedaad van deze medewerkster was. Natuurlijk mag iedereen zijn standpunt hebben, maar ik vind deze uitspraken wat indruisen tegen wat uw beleidsnota en het regeerakkoord terzake stellen.

Mijnheer de minister, wat is de functie van mevrouw Becue op uw kabinet? Legde zij haar verklaring af in haar hoedanigheid van communicatieverantwoordelijke van de beleidscel Sport? Bent u het eens met haar uitspraken? Staan die eigenlijk niet haaks op wat u en wij bepleiten?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij deze vraag. Mijnheer de minister, in uw eigen beleidsnota schuift u de verdere opsplitsing van de resterende sportbonden prioritair als operationele doelstelling naar voren. U weet dat ik hieraan veel aandacht heb geschonken bij de bespreking van uw beleidsnota. Daarom betreur ik dat dergelijke uitspraken te horen zijn vanuit uw kabinet. Dat een kabinetsmedewerkster met een specifiek communicatieve functie een dergelijke uitspraak doet, stemt tot nadenken. Blijkbaar leeft de visie op de splitsing van de bonden niet echt bij bepaald medewerkers.

– *De heer Stefaan De Clerck treedt als voorzitter op.*

Wanneer een dergelijke uitspraak in die specifieke context wordt gedaan, had ik van u dan ook een snelle en duidelijke rechtzetting verwacht. Als dat niet gebeurt, dan lijkt het alsof u niet achter uw eigen beleidsnota staat.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw Becue staat in eerste instantie in voor de inventarisatie van de communicatie tussen het kabinet en de topsportactoren, het opmaken van een communicatieplanning en de implementatie ervan. Verder en daarnaast staat ze in voor alles wat met topsport te maken heeft. Op het EK Zwemmen in Wenen, was ze daar louter als privé-persoon, als ex-topzwemster, als geïnteresseerde toeschouwer en absoluut niet in opdracht of in functie van het kabinet. Ze werd als ex-zwemster en als privé-persoon tijdens het EK Zwemmen in Wenen elke dag opgebeld door een journalist van Het Nieuwsblad, om haar eigen impressies van dit EK weer te geven. De journalist gaf vervolgens een weerslag, een korte samenvatting volgens zijn inzichten, van het telefonische gesprek, in de vorm van een dagboek getiteld 'Weens Dagboek van Brigitte Becue' dat verscheen in Het Nieuwsblad tijdens het EK zwemmen in Wenen van 9 tot 12 december 2004.

Hiermee wil ik duidelijk maken dat de tekst in de krant niet werd geschreven door mevrouw Becue zelf, noch een letterlijke weergave was van haar woorden.

Voor de communicatie tussen het kabinet, de buitenwereld en de pers wordt er overleg gepleegd met mijn woordvoerder. Dat mevrouw Becue tijdens het EK Zwemmen zou worden opgebeld als privé-persoon en ex-topzwemster werd door haar wel medegedeeld aan het kabinet, maar voor het overige betrof het hier geen opdracht van het kabinet, noch werden er in naam van het kabinet impressies en bedenkingen weergegeven.

Als ik de door de journalist neergeschreven tekst lees, moet ik vaststellen dat mevrouw Becue niet de mening verkondigde 'dat de opsplitsing in een Vlaamse en Waalse zwemfederatie geen goede zaak is omdat op die manier veel onnuttig geld wordt besteed'. Dit werd mij bevestigd na bevraging van mevrouw Becue. Wat ze wel aan de journalist meedeelde, was haar vaststelling dat er voor vier zwem-

Anciaux

mers zes begeleiders waren. Het was voor haar als kenner van de topzwemsport duidelijk dat er hier te veel begeleiders meereisden. Ze is absoluut niet tegen de splitsing, integendeel, ze staat daar achter. Ze merkte echter op en stelde vast dat sommige federaties, in dit geval de zwemfederaties, onnodige kosten maken die de sport zelf noch de sporters ten goede komen. Haar vaststelling betrof niet de splitsing op zich, doch de niet-efficiënte, verkeerde besteding van geld en mensen door sommige federaties bij een zending zoals hier naar het EK Zwemmen in Wenen.

Het gaat hier dus niet over een ongelukkige uitspraak in welke zin ook van mevrouw Becue. Al mijn medewerkers, mevrouw Becue inbegrepen, houden zich aan en staan ten volle achter het regeerakkoord. Mocht er daarover onduidelijkheid zijn ontstaan, dan wil ik me daarvoor voor verontschuldigen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het legionellabesluit, meer specifiek de toepassing ervan voor sportclubs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het legionellabesluit, meer specifiek de toepassing ervan voor sportclubs.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de Vlaamse Regering heeft in juni 2003 het zogenaamde legionellabesluit genomen. Dar verplicht onder meer sportclubs om een beheersplan op te stellen, aanpassingswerken te verrichten en de stand van zaken aan de burgemeester door te geven. Er is sprake van instellingen van hoog, matig en laag risico. Sportclubs worden meestal beschouwd als instellingen van matig of hoog risico en zijn nu dus verplicht een beheersplan op te stellen. Mijn vragen terzake zijn ingegeven door de opmerking vanwege de sportclubs dat die op te maken plannen vrij veel geld kosten.

– *De heer Dany Vandenbossche treedt opnieuw als voorzitter op.*

Mijnheer de minister, hoeveel gevallen van veteranenziekte zijn er geweest als gevolg van besmettingen in sportclubs in 2002, 2003 en 2004? Weet u hoeveel sportclubs reeds een beheersplan hebben opgesteld? Hebt u een zicht op de gemiddelde kostprijs van een dergelijk beheersplan? Onder tussen weet ik daar zelf al wat meer over. Plant u een versoepeling van het legionellabesluit, zodat sportclubs misschien een lichtere variant kunnen uitvoeren? Bent u bereid geld te reserveren in de begroting om de sportclubs te ondersteunen bij het opstellen en eventueel uitvoeren van een dergelijk beheersplan, mocht het besluit niet worden aangepast?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, ik wil me hierbij aansluiten. Ik heb een aantal vragen over uw bevoegdheid als minister van Sport met betrekking tot dit legionellabesluit. Dit besluit is het gevolg van een dramatische gebeurtenis op de handelsbeurs in Kapellen. Toen heeft de Vlaamse Regering het initiatief genomen dit besluit op te stellen. De toenmalige minister bevoegd voor volksgezondheid richtte zich daarbij voornamelijk op de wetgeving van Duitsland en Nederland.

Het besluit legde in eerste instantie een aantal maatregelen op, die vooral van tel waren voor inrichtingen met een hoog risico. Onder meer ging het over belangrijke sportinfrastructuur. Nadien, in 2004, kwam er een aanpassing van het besluit, waardoor inrichtingen met een matig risico eveneens zouden worden verplicht een beheersplan of preventieplan op te stellen. Het is dit plan dat voor sommige sportclubs een zware inspanning vergt.

We willen geen afbreuk doen aan het nut en de noodzaak van dit legionellabesluit, maar vragen ons af of het huidige besluit niet te streng is. Er is inderdaad controle nodig op regelmatige basis. Er moet worden ingegrepen waar nodig. Maar alle sportclubs die behoren tot de inrichtingen met een matig risico verplichten een beheersplan op te stellen, met alle daarbij horende studies en dergelijke meer, lijkt ons lichtjes overdreven. We zullen de minister hierover binnenkort ondervragen.

Van den Eynde

Klopt de mededeling van de VMW? Beschikt 75 tot 80 percent van de sportclubs nog niet over een beheersplan conform het legionellabesluit? Zijn dit de hoogrisico-inrichtingen of gaat het enkel over de matigrisico-inrichtingen? Voldoen de hoogrisico-inrichtingen, waaronder een grote groep van sportinfrastructuur, inmiddels aan het legionellabesluit? Dat zou het geval moeten zijn sinds 10 januari van vorig jaar.

Ik heb aan de minister van Volksgezondheid al gevraagd om overleg te plegen met u om een mogelijke versoepeling van het legionellabesluit uit te werken. Ik vind dat het voor sommige clubs een te grote inspanning betekent. Ik weet niet of het wel loont. Welke inspanningen terzake heb u al verricht?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil opmerken dat conform het besluit van de Vlaamse Regering betreffende het voorkomen van de veteranenziekte of legionellose op voor het publiek toegankelijke plaatsen, de Vlaamse ministers voor Binnenlandse Aangelegenheden, Welzijn en Volksgezondheid, verantwoordelijk zijn voor de uitvoering en opvolging van dit besluit. Ik zal uw vragen zo volledig mogelijk beantwoorden, mijnheer Dehaene, maar ik ben niet bevoegd in deze aangelegenheid.

De veteranenziekte is een ziekte die artsen verplicht moeten melden aan de Vlaamse Gezondheidsinspectie. In 2002, 2003 en 2004 werden respectievelijk 43, 27 en 59 meldingen van gevallen van de veteranenziekte opgetekend. De patiënten kunnen deze ziekten zowel in Vlaanderen als in het buitenland opgelopen hebben. Deze cijfers geven enkel de gemelde gevallen weer. In vele gevallen wordt de ziekte niet herkend als de veteranenziekte, maar als een specifieke pneumonie.

Het aantal gevallen van de veteranenziekte dat gekoppeld werd aan een sportaccommodatie zijn voor 2002 en 2003 respectievelijk 1 en 2. Voor 2004 zijn de volledige gegevens nog niet bekend. Een groot aantal – meer dan 40 percent – gevallen van de veteranenziekte kunnen evenwel niet teruggebracht worden tot een specifieke bron. Voor 2002 en 2003 zijn dit respectievelijk 18 en 12 gevallen.

Voor 2004 zijn de gegevens nog niet bekend. Het percentage niet aan een aanwijsbare bron gelinkte gevallen indachtig, is het best mogelijk dat deze getallen een onderschatting zijn van het werkelijke aantal gevallen in sportaccommodaties.

Er zijn, op dit ogenblik, geen cijfers bekend over het aantal opgestelde beheersplannen door sportclubs. De gemeenten maken een inventaris op door middel van de registratie van de meldingen. Omdat deze meldingen pas tegen 10 januari 2005 binnen moeten zijn, zal ik pas binnen enige dagen een goed overzicht kunnen geven.

De aerosolproducerende installaties in sportclubs zijn meestal alleen de douches en eenvoudig van aard, waardoor het opstellen van een beheersplan door de exploitant zelf kan worden uitgevoerd. Voorbeeldbeheersplannen zijn tevens beschikbaar op de website van de Vlaamse Gezondheidsinspectie, domein Gezondheid en Milieu, www.gezondmilieu.be, en op de website van het ISB, www.isbvzw.be. Indien het beheersplan door de exploitant zelf wordt opgesteld, zijn de kosten minimaal. Uitbesteding van het beheersplan aan firma's met kennis terzake is een mogelijke, maar duurdere optie. De vraagprijzen van deze firma's variëren sterk, afhankelijk van de firma, de installatie, de geleverde diensten, enzovoort. De Vlaamse Overheid adviseert steeds om, indien men voldoende kennis bezit over het probleem, zelf een beheersplan op te stellen.

Gezien het frequente voorkomen van de veteranenziekte en het maatschappelijke belang dat eraan wordt gehecht, zijn er bij mijn weten binnen de Vlaamse Regering momenteel geen plannen om de regelgeving te versoepelen. Minister Vervotte zal u een duidelijker antwoord kunnen geven.

In de begroting van Medisch Verantwoord Sporten worden geen aparte middelen ingeschreven om de sportclubs te ondersteunen bij het voldoen aan de verplichtingen van het legionellabesluit. Evenmin werden in de begroting 2005 van Bloso middelen ingeschreven om met betrekking tot het voorkomen van de veteranenziekte, sportclubs te ondersteunen voor het opstellen van hun beheersplan en het uitvoeren van de nodige aanpassingswerken. Hiervoor ontbreekt trouwens elke decretale subsidiebasis. Bovendien betreffen het doorgaans accommodaties met een lokaal karakter. Conform de afspraken binnen het zogenaamde kerntakendebat

Anciaux

behoort het tot de bevoegdheid van de lokale overheid om hieromtrent eventueel ondersteunende initiatieven te nemen.

Ik ben altijd bereid om op het even welke vraag te antwoorden, maar dit gaat mijn petje te boven.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Ik heb de vraag ook aan u gesteld omdat de sportclubs als eerste getroffen worden door dit besluit. Zelfs mevrouw Vogels verklaarde in de commissie voor Welzijn dat dit een draak van een besluit is, wellicht genomen in een emotionele reactie op de heisa in de media. Ze stelde zelf voor om het te versoepelen. Ik hoop dat dit zo snel mogelijk lukt. De sportclubs werken aan hun beheersplan. In mijn gemeente is de nodige knowhow niet aanwezig. De opmaak van zo'n plan is niet eenvoudig en een expert kost tussen 1.000 en 1.500 euro. Voor een sportclub is dat veel geld. Vlaanderen heeft ontelbaar veel van die clubs. Een aantal bedrijven kunnen daar behoorlijk wat aan verdienen.

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer de minister, dit is inderdaad een vraag voor minister Vervotte. In het algemeen belang is het zinvol dat ook u initiatieven neemt. De risicogroep bestaat uit '... personen met verzwakte longen als gevolg van ziekte, als gevolg van roken of als gevolg van ouderdom, alcoholisten en personen met een gestoorde cellulaire immuniteit'. De jeugd loopt zo goed als geen gevaar. De sportclubs zijn dus niet de eerste doelgroep van het besluit. Met uw uitspraak: 'dit gaat boven mijn petje' schiet u met een kanon op een mug.

In zijn advies van 11 mei 2004 stelt de Raad van State dat de Vlaamse Regering niet bevoegd is voor de preventie en behandeling van ziekten. De raad vraagt zich dan ook af waarom de Vlaamse Regering strenge maatregelen oplegt in een materie waarover ze geen zeggenschap heeft. Dergelijke wetgeving is in Wallonië onbestaande. De sportclubs zijn op alle vlakken afhankelijk van subsidiëring. U kunt onmogelijk beweren dat de bacterie zomaar overwaait van de ene naar de andere kledkamer van de sportclubs.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik herinner me natuurlijk nog de sfeer waarin het besluit besproken werd. Het feit dat een collega woonachtig was in die gemeente is daar niet vreemd aan. Ik zal rekening houden met uw suggesties.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.54 uur.*

BIJLAGE

Cijfers KVS**1. Publieksopkomst**

Seizoen	Bezettingsgraad
1990-1991	62,0%
1991-1992	62,1%
1992-1993	42,3%
1993-1994	68,6%
1994-1995	36,7%
1995-1996	39,7%
1996-1997	47,3%
1997-1998	58,4%
1998-1999	44,4%
1999-2000	70,5%
2000-2001	61,7%
2001-2002	75,5%
2002-2003	92,2%
2003-2004	95,1%
Okt-Dec 2004	95,0%

2. Geografische spreiding

	2003-2004	1996-1997
Brussels Hoofdstedelijk Gewest	42,99%	28,32%
Vlaams Brabant	23,00%	36,84%
Antwerpen	17,21%	14,35%
Oost Vlaanderen	10,41%	9,64%
West Vlaanderen	2,70%	4,54%
Limburg	1,20%	2,66%
Rest van België	1,56%	2,43%
Buitenland	0,93%	1,22%
TOTAAL	100%	100%

Brusselse Hoofdstedelijke Gewest

	2003-2004	1996-1997
Brussel	32,30%	22,81%
Schaarbeek	10,10%	11,01%
Elsene	8,10%	11,72%
Sint-Gillis	6,00%	3,94%
Molenbeek	5,73%	4,04%
Vorst	5,64%	2,14%
Etterbeek	5,55%	6,82%
Laken	4,10%	3,32%
Sint Joost	3,91%	2,65%
Anderlecht	3,73%	4,34%
Ukkel	2,63%	5,58%
Sint Lambrechts Woluwe	2,18%	3,83%
Jette	2,10%	2,70%
Koekelberg	1,73%	1,30%
Ganshoren	1,18%	1,80%
Watermaal Bosvoorde	1,18%	2,59%
Sint Pieters Woluwe	1,00%	4,28%
Oudergem	1,00%	2,14%
Sint Agatha Berchem	0,96%	1,97%
Evere	0,88%	1,02%
TOTAAL	100%	100%

3. Spreiding naar leeftijd

	2003-2004	1996-1997
-26	38,72%	20,98%
26<x<60	41,94%	43,12%
60	19,34%	35,90%

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

